

บทนำ

“พวกท่านคือคนที่ตายไปแล้ว ลำบากตัวไว้ด้วย คนตายแล้ว
ไม่มีกลางวัน ไม่มีกลางคืน ไม่มีลิทชิงว่ง ไม่มีลิทธีเหิน้อย ไม่มีลิทธีหิว
ไม่มีลิทธีพัก ทุกคนรับทราบ”

เสียงขานรับอย่างเข้มแข็งของชายฉกรรจ์ร่วมหกสิบคนดังก้องไป
ทั่วบริเวณ ตามมาด้วยเสียงว้าง เสียงคำราม และเสียงร้องด้วยความ
เจ็บปวดดังอื้ออึง

ความเย็นเยียบกัดกินเข้าไปถึงกระดูกโอบล้อมร่างกายเขาไว้ในทันที
ชายหนุ่มกัดฟันจนปวดหนึบเพื่อต่อสู้กับความหนาวเหน็บ รอบกายเต็มไปด้วย
ด้วยน้ำแข็งก้อนใหญ่นับสิบๆ ก้อนลอยฟ่องอยู่ในถังสี่เหลี่ยมขนาดยักษ์ซึ่ง
จุคนได้เป็นสิบ ยมบาลในชุดสีส้มเดินวนเวียนตอกย้ำว่าเขากำลังอยู่ในนรก
ขุมใดขุมหนึ่งแน่ๆ

แม้ไม่ใช่नรกจากเปลวเพลิงที่ใครๆ หวาดกลัว แต่ก็ใช่นรกแห่ง
ความหนาวเย็นที่ทำให้ทรมาณได้ไม่แพ้กัน

ไม่นาน ภาพนั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นบ่อโคลนสีดำสนิท กว้างสุดลูกหูลูกตา ชายหนุ่มพบตัวเองยืนอยู่กลางบ่อนั้น เนื้อตัวจมอยู่ในโคลนลึกเกินอก ความเหนียวเหนียวของมันทำให้ขยับตัวได้ไม่มากนัก

แม้ร่างกายจะประทุ้ง แทบไม่ยอมขยับเขยื้อนตามที่สมองสั่งกล้ำเนื้อทุกมัดสิ้นระริกเพราะการใช้งานหนัก ปวดร้าวจนทรวงอกแทบระเบิดทุกครั้งที่พยายามสูดอากาศเข้าปอดขณะสาวเท้าไปข้างหน้า แต่หัวใจกล้าแกร่งมุ่งมั่นกลับสั่งให้ลุยต่อ

ลุยต่อไปให้ถึงฝั่งฝัน!

ฉับพลัน บ่อโคลนก็แปรเปลี่ยนเป็นทุ่งกว้างที่เต็มไปด้วยหญ้าแห้ง และพงไม้ หามของมันก็ยวดยาวหนึ่งของเขาจนได้เลือดทุกครั้งยามที่วิ่งผ่าน แต่เขายังคงต้องวิ่ง วิ่งต่อไปอย่างสุดฝีเท้า

เพื่อนคนหนึ่งของเขาล้มลงกลางทาง ดูเหมือนจะบาดเจ็บที่ข้อเท้า จนไม่อาจวิ่งต่อไปได้อีก ในวินาทีนั้น...วินาทีที่ทุกคนมุ่งทะยานไปข้างหน้า เขากลับตัดสินใจวิ่งย้อนกลับไป

เพื่อนยอมไม่ทิ้งกัน

ทว่าขณะที่เขากำลังจะลุกขึ้นวิ่งต่อไปโดยแบกร่างกายาของเพื่อนไว้บนหลังนั่นเอง ฟูพลันได้ยินเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวอยู่ไม่ห่าง ตามมาด้วยกลิ่นดินปืนฉุนจัด กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง และกลิ่นเนื้อไหม้ชวนให้พะอืดพะอม

เขาล้มลงกับพื้นหลังจากได้ยินเสียงระเบิดไม่นานนัก พยายามร้องสติล้มปฏิกิริยาหวัดสุดท่ายเอาไว้ให้นานที่สุด เบิกตามองแสงอาทิตย์เจิดจ้าที่กำลังถูกเมฆสีเทาเคลื่อนมาบดบัง

ไม่ได้...เขาจะหมดสติไม่ได้

อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในตอนนี้

ความฝันของเขา...ไม่ได้...

แสงอาทิตย์จำเริ่มเลื่อนราง แทนที่ด้วยผ้าขุ่ยมัวสีเทาภายในดวงตา

รับรู้ถึงรสผาตผื่อนของฝุ่นดินแดงแห้งแข็งที่ริมฝีปากเป็นครั้งสุดท้าย
และแล้วความมืดมิดก็เข้าครอบคลุมน...

ชายหนุ่มขยับตัวบนเตียงนอนอย่างอึดอัด เลื้อยียดลีเอนตัวบาง
แนบไปกับลำตัวขึ้นหือแม่อุณภูมิภายในห้องจะเย็นสบายก็ตาม

...นี่เขาตายแล้วจริงๆ ใช่มั้ย

สมองส่วนที่ยังใช้การได้พยายามทำงานของมันเป็นอย่างหนักหน่วง

...หรือจะเป็นฝันร้ายเหมือนหลายคืนที่ผ่านมา?

เจ้าของร่างสูงลูกพรวดปราดขึ้นนั่งบนเตียงกว้าง กระพริบตาไล่ฝ้า
น้ำที่คลออยู่ให้จางหาย ก่อนจะซับใบหน้าลงกับมือตัวเอง อุบาทฐานว่ากลิ่น
ดินปืนยังตลบอบอวลอยู่รอบห้อง

“โอ้เว้ย!” ชายหนุ่มสบกก่อนจะทิ้งตัวลงกับเตียงกว้างอีกครั้ง “ทำไม
มันไม่ตายๆ ไปซะตั้งแต่ตอนนั้น จะอยู่ให้รักโลกไปเพื่ออะไร”

ดวงตาเรียวรีจ้องมองเพดานสีขาวอย่างไร้จุดหมาย

ถ้าหากเลือกได้ เขาอยากให้ตัวเองตายไปแล้วจริงๆ ไม่อยากตื่นมา
เพื่อพบว่าความตายที่ปรารถนานั้นเป็นเพียงฝัน และเขาต้องกลับมาอยู่กับ
ความจริงที่ปวดร้าว

...อยู่กับความฝันที่ไม่มีวันเป็นจริง

คนที่ต้องจมอยู่กับความฝันที่พังทลาย ก็ไม่ต่างอะไรกับคนที่ตายแล้ว
ตายทั้งเป็น...

๑

ลัอมรักวางดินสอดำที่ใช้ร่างภาพลงบนกระดาษเมื่อนาฬิกาจับเวลาประจำตัวส่งเสียงเตือน เธอร่างงานชิ้นนี้มานานเกือบยี่สิบห้านาทีแล้วสินะ ได้เวลาพักห้านาทีตามเทคนิคของโพโมโดโรแล้ว

เธอเคยอ่านในอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับเทคนิคดังกล่าว ว่าให้มั่งมันอยู่กับงานที่ใช้ความคิดเป็นเวลา ยี่สิบห้านาที และหลังจากนั้นก็ให้พักได้ห้านาที แล้วค่อยเริ่มทำงานใหม่อีกยี่สิบห้านาที วนไปอย่างนี้เรื่อยๆ จนครบสี่ชั่วโมง จากนั้นจึงพักยาวสักสามสิบนาที จะทำให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าการทนนั่งนานๆ โดยไม่พักเลย

และลัอมรักก็นึกว่าเทคนิคนี้ได้ผล มันทำให้เธอทำงานได้มากขึ้นทีเดียว

มือเรียวยาวบีบน้ำแอปเปิลแบบกล่องที่ซื้อจากซูเปอร์มาร์เก็ตมารินใส่แก้ว ลูกชิ้นเย็นยัดเส้นยัดสายในขณะที่จิบน้ำผลไม้ไปด้วย เธอเปิดประตูหลังบ้านเพื่อออกไปเดินรับลมสักหน่อยให้สดชื่น ก่อนจะทอดสายตาไปยัง

บ้านสีครีมด้านหลังซึ่งมีเพียงรั้วเหล็กโปร่งๆ กันไว้ตามความเคยชิน

บ้านหลังนั้นสร้างขึ้นบนที่ดินซึ่งถูกทิ้งไว้ว่างเปล่ามาหลายปี ตอนแรก ล้อมรั้วไม่ได้สนใจนัก เพิ่งมารู้ว่าจะมีการสร้างบ้านก็ตอนที่เขาเริ่มถมที่ ตอกเสาเข็มเสียงดัง ทำให้ ‘มรกต’ นกแก้วที่เธอเลี้ยงเอาไว้ตกใจ ส่งเสียง ร้องแสบแก้วหูจนล้อมรั้วไม่มีสมาธิทำงานเอาพักใหญ่ๆ แต่ความไม่สะดวก เหล่านั้นก็เกิดขึ้นเพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ เมื่อการก่อสร้างเป็นไปอย่างรวดเร็วและราบรื่น

ไม่นานนัก บ้านสองชั้นแบบที่เธอเห็นดาดดินในหมู่บ้านจัดสรร สมัยใหม่ก็มาแทนที่ภาพที่ดินว่างเปล่าที่เธอคุ้นชิน เริ่มแรกนั้นล้อมรั้วรู้สึก ว่าบ้านหลังใหม่ช่างแห้งแล้งและไร้ชีวิตชีวาเสียเหลือเกิน ตัวบ้านก็เป็น แบบเรียบๆ ทาสีครีมพินๆ ไม่มีอะไรดึงดูดสายตา

แต่เมื่อเจ้าของบ้านหลังนั้นให้ช่างชุดลำธารทางฝั่งซ้ายซึ่งมีพื้นที่สวน มากกว่าอีกฝั่งหนึ่ง ต่อได้ระแนงเป็นที่นั่งเล่น ทำสะพานเล็กๆ ข้ามธารน้ำ ก็ทำให้ความเป็น ‘บ้าน’ ปรากฏขึ้นทันที

และยิ่งดูน่าอยู่มากขึ้นไปอีกเมื่อเจ้าของบ้านทยอยปลูกต้นไม้ ใหญ่หน่อยให้ดูร่มรื่น

ไม่ว่าจะเป็นต้นทุกระจงที่อยู่มุมหนึ่งของกำแพง แต่ห่างจากรั้วบ้าน ออกมาเกือบหนึ่งเมตรเพื่อให้ต้นไม้ได้เจริญเติบโตอย่างเต็มที่ เมื่อโตแล้ว ร่มเงาของมันคงจะแผ่แผ่มาอย่างลึบลึกอย่างที่ขังไม่ได้ติดกันسادของเธอ บ้างไม่มากนักน้อย ต้นหมากแดงกอใหญ่สีเขียวสดที่ปลูกรับแดดตรงมุม สะพาน ไหลจะต้นลำดวนใบเขียวสวยที่ยืนต้นสูงสง่า ต้นเป็ด ต้นโมก เฟอร์น หลากชนิด กุหลาบและกล้วยไม้อีกหลากหลายสายพันธุ์ที่กระจายกันอยู่ใน สวนสวย มองเท่าไรก็ไม่เคยเบื่อ

แต่ที่หญิงสาวคิดว่าน่ารักที่สุดก็คงเป็นเรือใบสีฟ้ากับหวงยางสีแดง ตัดกันฉับฉับที่เจ้าของบ้านตกแต่งเอาไว้บนผนังใกล้โต๊ะกลมขนาดเล็ก กับ เก้าอี้ไม้สีขาวสองตัวสำหรับนั่งพักผ่อนนั้นละ ถ้ามีหนังสือดีๆ ลักเล่นกับ

เครื่องดื่มมอร์ออยๆ ลักแก้ว คงเพลิดเพลินไม่น้อย

จ้องมองเพลินๆ ก็เห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงเกือบบหนึ่งร้อยแปดสิบ เซนติเมตรก้าวออกมาจากตัวบ้าน ผู้ชายตรงหน้าแม้ไม่ถึงกับเรียกได้ว่า ร่างใหญ่บึกบึน ออกจะสูงเพรียวเสียด้วยซ้ำ แต่ก็ดูแข็งแรง เนื้อตัวแน่นตึงไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ไหล่และหลังของเขามักจะตั้งตรงอยู่เสมอ

เขาเดินออกมาทางฝั่งสวนซึ่งชุดเป็นลำธารเล็กๆ คดเคี้ยวเลาะเลียบไปกับตัวบ้านสีครีมนวลตา มือหนาหยาบกระป๋องสีน้ำเงินข้มขึ้นมาเปิดแล้วโปรยสิ่งที่อยู่ในนั้นลงในธารน้ำ

...คงให้อาหารปลากระมัง

แสงแดดอ่อนส่องกระทบใบหน้าด้านข้าง เห็นล้นกรามเด่นชัดส่งให้ใบหน้าส่วนที่อยู่ในเงามืดยิ่งดูกระด้าง ดุดัน ผมดำสนิทตัดสั้นเกรียนจนเกือบติดหนังศีรษะ ผิวของเขาเป็นสีแทนค่อนข้างคล้ำเข้ม ไม่ขาวจัดตามสมัยนิยมแบบพวกดารานักร้องเกาหลี และหน้าก็ไม่ใสก็เหมือนกับเจมส์ จิราญ ดารานักแสดงที่กำลังดังเปรี้ยงปร้าง ครอบครองหัวใจสาวน้อยสาวใหญ่อยู่ในขณะนี้

แม้ผู้ชายตรงหน้าจะไม่ได้หน้าตาดีขนาดนั้น แต่อะไรบางอย่างทำให้ล้อมรักรู้สึกถึงความเป็น ‘ผู้ชายแท้ๆ’ ที่แผ่ชานออกมาจากเนื้อตัวของเขาเป็นความแกร่งติดจะกระด้างแบบชายชาตรีที่พร้อมจะบุกตะลุยไปข้างหน้าโดยไม่สนว่าจะมีอะไรก็ดขวาง

ล้อมรักจิบน้ำแอปเปิลอีกอีกใหญ่ๆ ซึ่งใจเล็กล้น้อยว่าจะหักทลายเขาเหมือนทุกวันที่ผ่านมาดีหรือไม่ เพราะไม่รู้ตั้งกี่ครั้งที่เธอหิบบ่นมิตรภาพประสาเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงให้ไป แต่อีกฝ่ายกลับทำเหมือนไม่สนใจไยดี

ไม่ว่าจะเป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเพื่อนบ้านคนใหม่เพิ่งย้ายเข้ามา ด้วยความเป็นคนอหังการดีจึงร้องทักให้ไปก่อน

“สวัสดีค่ะ เพิ่งย้ายมาหะคะ ดีใจจังที่หลังบ้านมีคนมาอยู่เสียที

ฉันซื้อล้อยมรักนะคะ เรียกสั้นๆ ว่ารักก็ได้”

หรือตอนที่เห็นเขากำลังบรรจุฉีดยาเข้าไปใต้ใบกุหลาบซึ่งเลื้อยพันอยู่รอบซุ้มอย่างตั้งอกตั้งใจ

“ท่าทางคุณชอบปลูกต้นไม้มากนะคะ แล้วยังเป็นคนมือเย็น ปลูกงามชะด้วย ขนาดกุหลาบที่เขาว่าปลูกยาก ยังออกดอกเต็มต้นเลย”

หรือว่า...

“วันนี้อากาศร้อน น่าจะใส่หมวกตอนทำสวนนะคะ เดี่ยวจะเป็นหวัดแดด”

“กลัวจะไม่ออกดอกอีกแล้ว สวยจังเลยคะ”

“สวัสดีคะ ทานกาแฟด้วยกันมั้ยนะคะ”

ไม่ว่าจะกี่รอยยิ้ม ก็คำทักทายที่ส่งไป ไม่เคยทำให้อีกฝ่ายตอบสนอง สิ่งील้อมรักมักได้รับจากชายหนุ่มเพื่อนบ้านคนใหม่ คือสายตากมปลาบดูคนที่ตัวดมอมมานิ่งๆ ริมฝีปากบางที่เหยียดออกนิดๆ ซึ่งดูอย่างไรก็ไม่ใช่อรอยยิ้ม

และความเงียบ

จนบัดนี้ ถึงจะเห็นหน้ากันมาร่วมเดือน แต่ล้อยมรักก็ยังไม่รู้ว่าเขาชื่ออะไรด้วยซ้ำ

วันนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่งที่เธอจะไม่ได้รับคำทักทายกลับคืน เขาอาจจะคิดว่าเธอกำลังหาทางจีบเขาอยู่กระมัง เลยทำตัวเย็นชาใส่ แต่หญิงสาวไม่สน ในเมื่อบริสุทธิ์ใจเสียอย่าง ก็ไม่มีอะไรต้องกลัว

เธอยังคงร้องทักเสียงใสเมื่อเห็นชายหนุ่มเดินออกมาหนึ่งที่ริมธารน้ำข้างกอบัว พลงซึ้นไปทางต้นหูกระจงที่แผ่กิ่งก้านและร่มเงาไปทั่วสวนหลังบ้าน

“วันนี้ไม่เล็มกิ่งหูกระจงเหวอะคะ มันโตมากแล้วนะคะ”

ชายหนุ่มตัวต้วตลายตาขึ้นมองเพียงนิด...นิดเดียวจริงๆ แล้วหันกลับไปสนใจระดาดะหลากสีสนในมือต่อ

เขาค่อยๆ บรรจงพับกระดาษสีเหลืองแผ่นแรกไปตามขวาง พับตรงมุมเข้าอีกนิด ตรงกลางอีกหน่อย ไม่นาน กระดาษแผ่นบางก็กลายเป็นรูปเรือลำน้อยดูน่ารัก

เรือกระดาษ...เรือกระดาษอีกแล้ว

เขาพับกระดาษหลากสีของเขาเป็นรูปเรือต่อไปราวกับไม่มีเธอยืนจิบน้ำผลไม้มองอยู่ริมรั้ว ก่อนจะลอยมันลงในธารน้ำใสแล้วลาล่า ล้ายจะให้เรือเหล่านั้นประดับสวนของเขาให้สวยงาม

เอ...หรือเขาตั้งใจจะแต่งงานด้วยเรือกระดาษพวกนี้

ลุ่มรักกำลังจะหันหลังกลับเข้าไปทำงานต่อในบ้านอยู่แล้ว ถ้าไม่บังเอิญเห็นหยาดน้ำรินเจียนจะหยดในดวงตาคนปลานของอีกฝ่ายในจังหวะที่มีมือนาฬิกาไปหยิบเรือกระดาษเปื้อนๆ ซึ่งจมอยู่ที่ก้นสระขึ้นมา เธอเห็นเขากำเรือกระดาษที่กลายเป็นเพียงกระดาษเปื้อนยู่เอาไว้ในมือแน่น ก่อนจะหันหลังกลับ แล้วเดินช้าๆ เข้าไปในบ้านตนเอง

หญิงสาวยืนนิ่ง ตัวชา ตกใจไม่น้อยกับภาพที่เห็น น้ำแอมป์เปิดหวานฉ่ำในปากคล้ายจะผาดเผื่อนขึ้นมาทันที

หรือสำหรับเขา...เรือกระดาษจะมีความหมายมากกว่าที่เธอคิด

เขามีความผูกพันอย่างไรกับเรือกระดาษกันแน่?

ผู้หญิงที่อยู่หลังบ้านหักทลายเขามากแล้ว ทั้งๆ ที่เขาไม่ต้องการสูงส่งกับใคร แต่เธอก็เพียรส่งยิ้มมาให้อย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าเขาจะมีปฏิกิริยาตอบกลับไปอย่างไรก็ตาม

ลุ่มรักพูดปิดม่านหน้าต่างด้านหลังลงคล้ายจะปิดกั้นตัวเองจากทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว หันหลังให้สังคมและผู้คนที่เคยรู้จัก ซุกตัวอยู่ในเกราะป้องกันเดิมๆ ที่เริ่มคุ้นชิน

...เขาเคยทำได้ดีมาตลอดไม่ใช่หรือ จะไปสนใจทำไม

ในอดีต เขาเคยเป็นชายหนุ่มที่ยิ่งทะนงในความสามารถของตนเอง

ภูมิใจนักหนาที่มีโอกาสได้ไขว่คว้าในสิ่งที่มุ่งหวัง ทั้งยังโชคดีเหลือเกินที่มีคนรักเป็นสาวสวยซึ่งใครหลายคนอิจฉา ทุกสิ่งรอบตัวล้วนสวยงามและเปี่ยมหวัง

แต่จู่ๆ โลกทั้งใบก็พังครืนลงต่อหน้า ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เป็นไปอย่างที่ฝัน สิ่งที่กำลังไขว่คว้าหาลุดมือไป พร้อมๆ กับที่ใครคนนั้นซึ่งเคยอยู่เคียงข้าง ทอดทิ้งเขาให้ต่อสู้เพียงลำพัง

ชลัมพุกระตุกยืมเย้ยหยัน

ขนาดคนที่เคยคิดว่า ‘รู้จัก’ ดีทั้งตัวและหัวใจ ยังกลับกลายเป็นคนแปลกหน้าได้เพียงชั่วพลิกพริบตา นับประสาอะไรกับคนที่เห็นหน้ากันแค่เพียงชั่วเดือน

แม้รอยยิ้มใสกระจ่างที่หญิงสาวคนนั้นส่งมาจะทำให้ความมืดมนในใจเขาบรรเทาลงได้บ้างในบางครั้ง แต่เขาก็เชื่อมั่นว่ามันคงเป็นเพียงรอยยิ้มฉาบฉวยที่ปั้นแต่งขึ้นตามมารยาทของคนบ้านใกล้เรือนเคียง ลึกๆ ลงไปคงไม่ได้มีความหวังต่ออะไรให้กันจริงอย่างที่เธอพยายามแสดงออก

อยากให้เธอรู้ไว้ ไม่ว่าเธอจะทำมันด้วยสาเหตุอะไรก็ตาม...เห็นใจ สงสาร หรือสมเพช เขาไม่ยินดีเลยสักนิด!

ขนาดโลกยังหันหลังให้เขา แล้วทำไมเขาจะทำอย่างนั้นกับคนอื่นบ้างไม่ได้ ก็แค่เคยตกแค้นโลก ชิงชังชีวิต และไม่ต้องการให้ใครหันไหนมาสนใจ

ชายหนุ่มโยนเรือกระดาดเปียกน้ำที่ถูกขยำเป็นก้อนลงในถังขยะ... คล้ายกับไม่ใช่ใจ คล้ายไม่เห็นค่า ทั้งๆ ที่รู้ว่าในใจลึกๆ เขาเจ็บปวดทุกครั้งที่ต้องกู้ซากเรือกระดาดเหล่านั้นขึ้นมาจากน้ำและโยนมันทิ้งไปอย่างไม่ไยดีเรือกระดาด...

“รัก...มานี่สิ มาดูนี่เร็ว” เสียงของมารดาซึ่งลืมนึกมักจะเรียก ล้อเลียนว่า ‘คุณนายสารวิ’ ปลุกหญิงสาวให้ตื่นจากภวังค์ว่าด้วยเรือกระดาดหลากหลาย

“อะไรคะแม่...มีอะไร” หญิงสาวร้องถาม วางแก้วน้ำผลไม้ที่ดื่มเกือบหมดลงในอ่างล้างจาน พลางเดินตามเสียงออกไปทางหน้าบ้าน เห็นคุณนายสารภียืนหน้าซิดตัวสั้นอยู่ข้างตู้จดหมาย

“มีอะไรคะ” เธอถามซ้ำ

“มีจดหมายมา แต่ไม่มีชื่อที่อยู่คนส่ง” หญิงสูงวัยบอกหัวน้

“จากพวกบริษัทกำจัดปลวกรีเปล่าคะ วันก่อนหนูได้รับซองสีชมพูเหมือนซองเรียไรเงิน ไม่มีชื่อที่อยู่ทั้งผู้ส่งและผู้รับแบบนี้แหละแม่ ข้างในเป็นเบอร์บริษัทกำจัดปลวกคะ เขาโฆษณาว่าปลอดภัยไร้สารเคมีด้วยนะ หนูยังว่าจะโทร. ไปถามรายละเอียดอยู่เหมือนกัน เพราะบ้านเราไม่ได้ฉีดปลวกมาตั้งสามสี่ปีแล้ว” ล้อมรักหยุดไปนิด ตามองที่จดหมาย เอียงคอบนึ่งคิด

“แต่เอ...อาจเป็นพวกไปห่วยส่งเลขเด็ดมาให้ก็ได้นะคะแม่ งวดแรกให้เลขฟรี พองวดต่อๆ ไปก็เก็บเงินค่าเลขเด็ด หนูเคยได้ยินมาเหมือนกันว่ามีมาส่งแถวๆ ซอยทองคำ ซอยตันๆ ทางหัวถนนนะคะ แต่ละบ้านจะได้ตัวเลขไม่ซ้ำกัน ได้กันไปคนละตัวสองตัว หว่านเหเอาแบบนี้มันก็ต้องมีซักบ้านแหละที่ตรง พอมีคนถูก คนก็จะเอาไปลือต่อๆ กันว่าแม่น ว่าแต่นี้ลามมาถึงซอยข้างในแล้วเหอเนี่ย แม่อย่าไปหลงกลเชียวนะ”

คุณนายสารภีทำหน้าคล้ายจะร้องไห้ พุดไม่ออกบอกไม่ถูก หญิงสูงวัยส่ายหน้าแล้วรีบยัดจดหมายฉบับนั้นใส่มือลูกสาว สีหน้าท่าทางราวกับกำลังจับของร้อน บอกเสียงสั้น

“ไม่ใช่यरรัก...ไม่ใช่ไปห่วย ถ้าเป็นแค่จดหมายแบบนั้น แม่จะเรียกว่ารักมาดูทำไม”

“อ้าว...แล้วจดหมายอะไรละคะแม่”

“ลองเปิดอ่านดูเองสิ”

ล้อมรักขมวดคิ้ว มองสิ่งที่มารดาโยดใส่มืออย่างงงๆ

“แล้วทำไมแม่ไม่บอกหนูละ”

“เปิดดูเอาเองเถื่อน้า” คุณนายสารก็เริ่มหงุดหงิด

หญิงสาวค่อยๆ เปิดซองจดหมายสีแดงราวกับเลือดออกอย่างช้าๆ ยังไม่ทันจะได้อ่านข้อความ ก็ได้ยินเสียงใสๆ ของกลอยใจ แม่บ้านสาวสุดจิตซึ่งรับทำงานบ้านทั่วราชอาณาจักรทองคำ รวมทั้งบ้านของล่อมรักกลอยข้ามรั้วมา

“อ่านอะไรกันอยู่คะสองแม่ลูก บอกกลอยใจคนสวยบ้างได้มั๊ยเอ่ย”

ไม่รอให้อนุญาต แม่บ้านสาวรูปร่างผอม ผิวคล้ำ ย่อมผมเป็นสีทองอร่ามราวกับมีเชื้อฝรั่ง ก็ยื่นหน้าเข้ามาร่วมวงทันทีราวกับเป็นคนครอบครัวเดียวกัน

“อะไรกันเนี่ย!”

“อู๊ตะ!”

เสียงอุทานดังขึ้นพร้อมกันเมื่อล่อมรักเปิดซองจดหมายสีแดงนั้นออกดู

“อกอีกกลอยใจจะแตก” หลังจากอุทานเหมือนชมพู่ ดาราเจ้าบทพาหนะในโฆษณาชุดชั้นในที่ดันทรงสวยได้ในหกวินาที แม่เลื้อชั้นในที่แม่บ้านสาวใส่จะเป็นรุ่นดันทรงราคาร้อยเก้าสิบเก้าจากตลาดนัด สาวผมทองก็ยกมือทาบอกอ้อมซึ่งสวมเสื้อยืดสกรีนคำพูดเจ็บๆ แบบที่โปรดปราน แล้วโพล่งคำพูดคั่นปากออกมาทันที

ล่อมรักกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอเมื่อมองจดหมายซ้ำอีกครั้งอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

ข้อความในจดหมายซึ่งมีเพียงประโยคสั้นๆ เขียนด้วยหมึกสีแดงสด และลายมือเป็นระเบียบ น้ำหมึกที่หยดเป็นดวงๆ ตรงมุมกระดาษดูคล้ายหยดเลือดที่สาดกระจาย ทำเอาคนอ่านขนลุกเกรียว

แต่สิ่งที่ทำให้ขนหัวลุกมากกว่ารอยน้ำหมึกนั้น คือข้อความน่าสะพรึงกลัวซึ่งลอยเด่นออกมาจากกระดาษสีขาวแผ่นบาง

ออกไปให้พ้นจากที่นี่ ความตายและหายนะกำลังจะมาเยือน!

คุณนายสารภีนั่งหน้าซีดหน้าเขียวอยู่บนโซฟาตัวยาว ยกส้อมโอมีอขึ้นดมเป็นระยะ ล้อมรัักพยายามปลอบอย่างไรก็เหมือนจะไม่ดีขึ้น แม้แต่หนังสือท่องเที่ยวต่างประเทศที่มารดาชอบอ่านก็ไม่อาจดึงดูดความสนใจของเธอไปได้ หญิงสูงวัยยังคงวนเวียนกลับไปคิดถึงจดหมายในซองสีแดงอยู่นั่นแล้ว

“ก็แค่จดหมายของพวกเด็กมือบอนเท่านั้นแหละคะแม่ อาจจะเขียนเล่นแก่งกันแล้วเอามายึดไว้ในตู้จดหมายโดยไม่ได้เจาะจงว่าจะไปหย่อนที่ไหน บังเอิญมาเจ็กพอดที่บ้านเราพอดี” คนเป็นลูกปลอบ

“แต่กลอยใจว่ามันอาจจะมีความน่าอึ้งบางอย่างก็ได้นะคะคุณรััก”

วิญญาณนักสืบหัวเห็ดคล้ายจะเข้าประทับร่างกลอยใจ แม่บ้านสาวไขว้แขนไว้ด้านหลังราวกับนักสืบมือดีจากภาพยนตร์แนวสืบสวนที่เจ้าหล่อนเคยดูทางโทรทัศน์ช่องเจ็ดสี่ทีวีเพื่อคุณตอนเด็กๆ เดินวนเวียนไปมา พยักหน้าหงิกๆ กับตัวเองพลางคิดวิเคราะห์

“อาจจะเป็นจดหมายลูกโซ่แบบที่ส่งต่อความโชคร้ายให้ผู้รับก็ได้ นะคะ ถ้าใครเปิดอ่านก็ถือว่ารับเคราะห์แทนไป”

“ไร้สาระน่า” ล้อมรัักส่ายหน้า

“ตายละ! แล้วนี่กลอยจะโดนคุณไสยมนตร์ดำอะไรบ้างรีบล่า กว่าจะสะสมความสวดยเข้ามาได้จนอายุสี่สิบเจ็ดอย่างนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะคะ สงสัยต้องไปทำบุญสะเดาะเคราะห์เสียหน่อยแล้ว อยู่ดีไม่ว่าดี ไม่น่าเข้าไปอ่านเลย”

“โอ...กลอยใจจะพูดให้แม่กลัวทำไมละ เชื่อสิว่ามันไม่มีอะไรหรอก เออ...ถ้ามันเขียนชื่อที่อยู่บ้านเราก็คงไปอย่าง แบบนี้เหมือนแก่งกันเล่นมากกว่า”

แม่บ้านสาวลดเสียงลง มองซ้ายมองขวาให้แน่ใจ ก่อนจะแนะนำราวกับผู้เชี่ยวชาญ

“บ่องตงนะคะ กลอยว่าคุนรัักน่าจะเขียนจดหมายข้อความ

แบบเดียวกับเมื่อกี้ แล้วแอบไปหย่อนเอาไว้ตามบ้านอื่นบ้างดีกว่าค่ะ
อาถรรพ์จะได้ลดลง”

“ถ้าเป็นจดหมายลูกโซ่แบบนี้ คนเขียนก็ต้องบอกสิว่าจะให้เรา
เขียนกี่ฉบับ ภายในกี่วัน ถ้าไม่ทำตามจะต้องมีอันเป็นไปยังไง แต่นี่แค่
ให้กลัวเฉยๆ ไม่มีอะไรหรอกน่า”

“เออ...จริงสินะคะ ไม่มีบอกให้เขียนจดหมายส่งต่อซักหน่อย แล้ว
จะเป็นจดหมายลูกโซ่ได้ยังไง”

กลอยใจเกาหัวแกรกๆ ลืมท่าทางแบบนักสืบหัวเห็ดเมื่อครูไป
เสียสนิท แล้วจู่ๆ ก็ติดนิ้วดังเป๊าะ

“หรือจะเป็นจดหมายขู่ว่าจากพวกนักเลงที่มาทวงหนี้คะ คุณรักแอบ
ไปกู้เงินนอกระบบมาหรือเปล่า กลอยเห็นป้ายโฆษณาเงินด่วนติดอยู่ตาม
เสาไฟฟ้าในชุมชนซอยทองคำอย่างกับป้ายหาเสียงเลยนะคะ มีเบอร์โทรศัพท์
ให้เสร็จ บางอันมีบอกด้วยว่าเงินด่วนสามสิบนาที เร็วประหนึ่งสั่งพิซซ่า
เลยล่ะ”

“ฉันไม่เคยเป็นหนี้เป็นสินที่ไหนหรอก จะมีก็แต่บ้านหลังนี้เท่านั้น
ที่ยังผ่อนธนาคารอยู่ อย่างอื่นไม่มี” ล้อมรักถอนใจแล้วส่ายหน้า “ฉันว่า
กลอยใจไปทำงานบ้านดีกว่า ฉันเพิ่งซื้อไม้ถูพื้นรุ่นใหม่มาจากในห้าง ราคา
เป็นพันเชียวนะ ช่วยทดลองให้หน่อยเถอะว่ามันทำความสะอาดได้ดีกว่ารุ่น
ลระรวยกว่าบาทของเทสโก้หน้าปากซอยไหม ฉันเชื่อมือกลอยใจแม่บ้าน
มือหนึ่งแห่งซอยทองคำ ยกให้เป็นคนทดลองคนแรก”

กลอยใจยี้ดอก ตบดังๆ ลืมเรื่องจดหมายปริศนากับการรับจ๊อบ
เป็นนักสืบไปชั่วขณะ วิญญาณแม่บ้านมือหนึ่งแห่งอาณาจักรทองคำรีบมา
ทวงบัลลังก์คืนทันที

“ได้ค่ะ! เรื่องทำความสะอาดต้องยกให้กลอยใจเป็นที่หนึ่งแห่งซอย
ทองคำอยู่แล้ว แค่นี้สบายมากค่ะ”

“จ๊ะ วานหน้อยนะ”

ล้อมรักร่มองตามหลังจนแม่บ้านสาวสุดแสนลับไปจากสายตา จึงหันมาหามารดาที่ยังหวาดวิตกไม่หาย จับมือแล้วบอกเบาๆ “เชื่อรักลิแม่ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แล้วก็อย่าไปฟังกลอยใจเลย ไร้สาระทั้งนั้น”

“แล้วทำไมมันต้องมาหยอดเฉพาะตุ๋จตุ๋จหมายบ้านเราละ บ้านอื่นมีตั้งหลายหลัง ทำไมไม่ไปใส่”

“บ้านอื่นเขาอาจจะได้รับเหมือนกันก็ได้ แต่ไม่มีใครใส่ใจหรือเอามาเล่าให้เราฟังงัยคะแม่”

“แต่แม่ก็ยังไม่ดี” คุณนายสารภีโอดครวญ

“เตี้ยวรก็ออกไปซื้อน้ำเต้าหู้เจ้าโปรดของแม่มาให้ดื่มย่อยใจก็แล้วกันนะ จะให้เขาใส่หุ่นเยอะเป็นพิเศษเลยดีมั๊ยคะ ...นี่รายการท่องเที่ยวที่แม่ชอบกำลังจะมาแล้ว ไม่ดูหรือ”

ล้อมรักรพยายามเอาใจมารดาที่ยังนั่งอกลั่นขวัญแขวน กำริโมตทีวีแน่น กระนั้นหญิงสูงวัยก็ยังไม่มีอารมณ์จะเปลี่ยนช่องตามที่ลูกสาวแนะนำ

“กลอยจำ ผากอยู่เป็นเพื่อนแม่ด้วยนะ จันจะออกไปซื้อน้ำเต้าหู้มาปლობใจแม่ กลอยเอาไหม”

หญิงสาวหันไปถามแม่บ้านที่กำลังวาดลวดลายกับไม้ฉลุพื้นอันใหม่ พยายามทดสอบไม้ฉลุพื้นรุ่นที่โฆษณาว่าเช็ดน้ำได้แห้งสนิทโดยการกวาดไปมาบนพื้นอยู่ในห้องกินข้าว

“ของกลอยเอาแบบหวานน้อยนะคะ น้ำตาลแค่หนึ่งส่วนสี่ช้อน เพราะกำลังระวังเรื่องน้ำหนักอยู่ สวยแล้วก็ลำบากอย่างนี้แหละค่ะ อย่าลืมน้ำลูกเต๋อยสามเม็ดกับสาชูอีกยี่สิบเม็ดแล้วก็น้ำอีกนิดหน่อยด้วยนะคะ” แม่บ้านสาวโผล่หน้าออกมาบอก

“อ้อ ผากซื้อมะม่วงแช่แข็งร้านตรงหัวถนน แล้วก็ผากหยิบชมพูกับฝรั่งติดมือมาอีกซีกถุงสองถุงก็พอค่ะ เอาร้านรถเข็นของพ่อค้าหุ่นล่ำๆ นะคะ ร้านที่ป่าแก่ๆ ขายไม่เอาค่ะ”

“ถ้าอยากขนาดนั้น กลอยออกไปซื้อเองเถอะ” ล้อมรักรบอกหน้าขีมิ

แม่บ้านตัวดีเยี่ยมหายแล้วหัวเราะเบาๆ “แหม...ถ้าอย่างนั้นเอาตามที่คุณรักกรุณาก็แล้วกันละ กลายเป็นคนกินง่ายอยู่ง่าย ไม่เรื่องมากหรอกคำ”

ล่อมรักสายหน้าซำๆ หยิบหมวกปีกกว้างขึ้นมาสวม พลังจูงจักรยานคู่ใจสี่เี่ยวเตรียมจะขี่ออกไปหน้าชุมชนตรงปากทางเข้าถนนทองคำ

“ไปซื้อของที่หัวถนนเหอรัก” เสียงทักทายดังมาจากฟ่องใส เพื่อนข้างบ้านอายุราวสี่สิบปี “ที่จักรยานระวังๆ หนอยนะจะ รรธาสัยนั้นมันวิ่งเร็วปานจรวด ขนาดในซอยยังไม่เว้น”

บ้านนี้มีสมาชิกอยู่กันสามคน คือ ฟ่องใส สามี และลูกชายอายุราวสิบขวบ โดยปรกติฟ่องใสไม่ค่อยออกมาทักทายหรือพูดคุยกับล่อมรักบ่อยนัก ส่วนใหญ่ครอบครัวนี้มักจะปิดประตูเก็บตัวอยู่กันแต่ในบ้าน จะได้เจอหน้ากันนานๆ ครั้งเวลาพ่อแม่ลูกจะออกไปข้างนอกเท่านั้น

แต่เมื่อวันนั้นฟ่องใสทักทายมาก่อน ล่อมรักจึงทักตอบตามประสาคนอหิยาศัยดี

“ใช้คะพี่ฟ่อง จะฝากซื้ออะไรมั๊ยคะ”

“ยังจะ วันนี้ของกินที่บ้านเยอะแยะ พอดีแฟนพี่เขาเพิ่งกลับมาจากเชียงใหม่ ซื้อพวกหมูยอ หมูทอด น้ำพริกหนุ่มมาเยอะเชียว เดี่ยวจะแบ่งไปให้ที่บ้านนะ อยู่กันแค่สามคน ทานไม่หมดหรอก ไข่พี่เองก็เป็นคนมีน้ำใจชะด้วย มีอะไรก็ชอบแบ่งปันให้ทุกคนอยู่แล้ว”

แม้คำพูดของอีกฝ่ายจะฟังดูแปลกๆ แต่ล่อมรักก็ยังยิ้มกว้าง “ขอบคุณคะ เป็นโชคดีของรักเลย”

และแล้วฟ่องใสก็เริ่มเข้าเรื่อง “เออ...พี่มีเรื่องจะรบกวนน้องรักนิดหน่อยคะ ไม่รู้ว่าที่บ้านของน้องรักติดอินเทอร์เน็ตรึเปล่าคะ”

“ติดคะ”

“แบบใช้สายเสียบหรือแบบที่ปล่อยสัญญาณคะ” ฟ่องใสถามดวงตาเป็นประกาย

“เป็นแบบปล่อยสัญญาณคะ”

“แหม...ดีใจจริงเชียวที่ถามถูกคน วันก่อนไปถามบ้านตรงข้าม
ปรากฏว่าเขายังใช้แบบท่อสายเสียบอยู่ค่ะ ไม่ทันสมัยเอาชะเลยนะคะ
สมัยนี้ส่วนใหญ่จะใช้แบบปล่อยสัญญาณแล้ว สงสัยบ้านนั้นจะจ่ายราคาถูก
แน่ๆ” ผ่องใสยิ้มไปไปทางบ้านฝั่งตรงข้าม

“แล้วพี่ผ่องมีอะไรกับรักเธอคะ” ล้อมรักถามเข้าประเด็นเพราะไม่รู้
ว่าอินเทอร์เน็ตของเพื่อนบ้านคนที่ว่าจะเกี่ยวข้องกับเธออย่างไร

ผ่องใสยิ้มหวาน ขยับเข้ามาใกล้ด้วยท่าทางกระตือรือร้น แล้วพูดต่อ
“คือพี่อยากจะขอรหัสสำหรับเล่นอินเทอร์เน็ตจากบ้านของน้องรัก
หน่อยนะคะ พูดกันตรงๆ ก็คือลูกชายของพี่บางครั้งต้องใช้อินเทอร์เน็ต
หาข้อมูลทำรายงาน ก็เรื่องการศึกาทั้งนั้นแหละค่ะ ไม่ได้มีอย่างอื่น
แต่พี่ยังไม่อยากติดตั้งเพราะมันต้องเสียค่าบริการเป็นรายเดือน เดือนๆ
หนึ่งก็ตั้งหลายร้อย จะใช้จริงๆ ก็แค่ไม่กี่ครั้งต่อเดือน แล้วที่บ้านพี่ก็ไม่มีใคร
ต้องใช้ นอกจากลูกชาย ถ้าต้องมาจ่ายรายเดือนมันไม่คุ้มนะคะ”

“อ้อ...ค่ะ รักเข้าใจค่ะ”

“พี่เห็นว่าน้องรักคงจะใช้บริการอินเทอร์เน็ตอยู่แล้ว แค่นี้ให้ลูกชายพี่
ยืมใช้อีกซักคนคงจะไม่เดือดร้อนอะไรมาก...ใช้มัยคะ แล้วลูกพี่ก็ได้ใช้
บ่อย แค่ว่าที่จำเป็นต้องทำรายงานเท่านั้น”

“ค่ะ ได้ค่ะ ไม่มีปัญหา” ล้อมรักยิ้ม พยักหน้ารับด้วยความเต็มใจ
ใบหน้าของเพื่อนบ้านดูผ่อนคลายลงทันทีที่ได้ยินคำตอบรับ รอยยิ้ม
ก็กระจ่างตาขึ้นอีกหลายเท่าตัว

“ขอบคุณน้องรักมากค่ะที่เข้าใจพี่ ลำบากจริงๆ นะคะระบบการ
ศึกษาสมัยนี้ ขนาดเด็กสิบขวบสิบเอ็ดขวบยังต้องหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต
แทนตำราเลย โลกเรามันวิ่งเร็วกว่าที่คิดไว้เสียแล้ว อีกหน่อยอาจต้องส่ง
การบ้านทางอินเทอร์เน็ตซะละมัง”

“พี่ผ่องมีกระดาดขมัยละคะ เตียวรักจตรหัสให้ เพราะเวลาเชื่อมต่อ
สัญญาณมันต้องใช้รหัส แต่ถ้าไม่มีไม่เป็นไรค่ะ เตียวรักกลับจากซื้อของ

แล้วจะมาจดให้อีกที”

“โอ้ะๆ...มีสิจะน้องรัก ไม่ต้องลำบากให้น้องรักกลับมาจดให้อีกเที่ยว
หรรอก จดให้พี่ตอนนี้นะก็ได้ ระบายน้องรักหลายครั้งพี่เกรงใจ” ผ่องใส
หยิบกระดาษปากกามาจากที่ไหนก็ไม่รู้ คล้ายกับเตรียมเอาไว้ก่อนแล้ว

“นี่จะ จดในนี้ก็ได้”

“ค่ะ ได้ค่ะ”

ล่อมรักจกรหัสเลขเจ็ดตัวลงบนกระดาษแล้วส่งผ่านเร็วไปให้ ผ่องใส
รับไปเหลือบตามองแวบหนึ่ง แล้วก็ยิ้มออกมา จากนั้นก็ตัดบทดี๊ๆ

“ชอบใจมากนะจ๊ะ พี่ไม่ระบายน้องรักแล้วละ ไปเถอะ...แต่ตร้อน
เดียวจะไม่สบาย”

ล่อมรักโบกมือลาเพื่อนข้างบ้านในชุมชนซอยทองคำ แล้วจึงขึ้น
จักรยานจากมาแบบไม่ได้คิดอะไรมากกับการตัดบทเสียสิ้นกุดของผ่องใส
เมื่อได้รับในสิ่งที่ต้องการไปแล้ว ระหว่างทางก็แวะทักทายเพื่อนบ้านที่อยู่
ในซอยอื่นไปด้วย พลางนึกว่าตัวเองโชคดีไม่น้อยเลยที่อาศัยอยู่ในชุมชน
ซอยทองคำแห่งนี้

ชุมชนที่น่าอยู่

ชุมชนซึ่งมีแต่ผู้คนที่เมตตาใจช่วยเหลือกัน

ไม่ใช่ต่างคนต่างอยู่เหมือนกับอีกหลายชุมชนที่เคยได้ยินมา

ที่รถเข็นน้ำเต้าหู้ตอนนี้นี้ไม่มีคิวรอเหมือนตอนเช้า ล่อมรักใช้เวลา
ไม่นานก็ได้น้ำเต้าหู้อย่างที่ตั้งใจ ผลไม้จากร้านรถเข็นเจ้าประจำของ
กลอยใจก็มี แถมยังได้หมูปิ้งกับข้าวเหนียว และกับข้าวถุงสองสามอย่าง
จากร้านข้าวแกงติดมือกลับไปอีกด้วย น่าเสียดายที่วันนี้ร้านก๋วยเตี๋ยวหมู
เจ้าอร่อยยังไม่เปิดขาย ไม่อย่างนั้นคงได้ก๋วยเตี๋ยวใส่ถุงกลับไปฝากมารดา

พอจะขี่รถกลับ ล่อมรักก็เหลือบเห็นชายหนุ่มที่ชอบพับกระดาษ
เพื่อนบ้านคนใหม่ผู้แสนเย็นชาของเธอ กำลังเดินกลับบ้าน ในมือหนีมี

ถูกับข้าวและของใช้จากจากร้านสะดวกซื้อ หญิงสาวจึงขี่จักรยานเข้าไปใกล้ แล้วก็ต้องสะดุดใจกับท่าเดินลากขาชนิดๆ ของเขา

...ทำไมเขาถึงเดินแบบนี้?

ลุ่มรักบิดความสงสัยทิ้งไป ค่อยๆ เทียบรถจักรยานเข้าไปใกล้

“จะกลับบ้านรีเปล่านั้น” เธอทักทายพร้อมรอยยิ้มกว้าง

คนถูกทักทำเพียงหันมามอง ก่อนจะเดินต่อไปช้าๆ ท่ามกลางแดดที่ร้อนจนแทบจะละลาย

จากหัวถนนเข้าไปจนถึงซอยทองคำสิบเอ็ด ถ้าเดินในเวลาเช้าที่แดดยังไม่ร้อนก็ถือว่าเดินได้สบายๆ แถมยังได้ออกกำลังกาย ดีไปเสียอีก แต่หากต้องเดินกลางแดดช่วงเกือบสิบเอ็ดโมงอย่างนี้ ดูท่าคงเสียเหงื่อจนหมดตัวแน่ๆ ขนาดเธอขี่จักรยานแถมสวมหมวก ยังร้อนไม่เบา

ข่าวลือเกี่ยวกับความเจ้าอารมณ์ ชี้หนุดหงิด และไม่เป็นมิตร ของชายหนุ่มคนนี้ดังอยู่ไม่หยอก การเสนอตัวเข้าช่วยเหลือเขาจะเป็นการแกล้งทำหาเสียงหรือเปล่าหนอ แต่เมื่อลุ่มรักจับตามองการเดินแปลกๆ ของเขาอีกครั้ง ก็ตัดสินใจได้ทันที

...เพื่อนบ้านควรมีน้ำใจให้กัน สังคมจะได้น่าอยู่ขึ้น

“ให้ฉันขี่จักรยานไปส่งนะค่ะ บ้านใกล้เรือนเคียงกันอยู่แล้ว” หญิงสาวเทียบรถเข้าไปใกล้อีกครั้ง แล้วอาสาอย่างมีน้ำใจ

“ไม่เป็นไร” เขาหวัดสายตากมดุดันมายังเธอ ตอบมาสั้นยิ่งกว่าสั้น

ลุ่มรักลงจากจักรยาน ทำเป็นไม่สนใจดวงตาขุ่นขาวที่แสดงออกถึงความไม่พอใจ แล้วจูงรถของตนเองตามไปช้าๆ

“ซอยสิบเอ็ดอยู่ใกล้จังใกล้ ใกล้จะเดินถึงคงอีกนาน แดดร้อนอย่างนี้ไปด้วยกันเถอะค่ะ”

“คุณไม่ต้องมาอยู่กับผมจะได้ไหม ปล่อยผมอยู่ของผมเงียบๆ ผมไม่ต้องการความช่วยเหลือจากใคร ไม่เคยมีใครสอนคุณรีไรว่าอย่าไว้ใจผู้ชายแปลกหน้า”

คราวนี้เธอได้คำตอบที่ยาวกว่าเดิม

“แปลกหน้าที่ไหนคะ เราเป็นเพื่อนบ้านกันแท้ๆ”

ล้อมรักก็ลูบจู๋จุกต่าง ๆ ไปจากมือเขา ตั้งใจจะใส่ไว้ในตะกร้า
หนำระถักรยานรวมกับถุงน้ำเต้าหู้และกับข้าวของเธอด้วยความหวังดี

หญิงสาวเพิ่งสังเกตเห็นว่าเขามีรอยสักเป็นรูปสมอเรืออยู่ที่ต้นแขน
ข้างขวา ข้อมือข้างซ้ายสวมเพียงเส้นหนึ่งสีน้ำตาลดำเป็นเกลียว และผิวหนึ่ง
ส่วนที่โผล่พ้นเสื้อยืดสีขาวเรียบๆ ของเขาออกมาก็มีรอยแผลเป็นจางๆ ให้
เห็นอยู่หลายรอย

...สงสัยจะชอบใช้ชีวิตแบบบู๊ล้างผลาญสินะ เธอแอบค่อนข้างตกใจ

“ผมไม่เคยบอกซักคำว่าผมเป็นเพื่อนบ้านกับคุณ กรุณาเถอะ...อย่า
มาอยู่กับผมเลย” เขาพูดพลางพยายามดึงถุงข้าวของกลับคืนไป

“แต่ชอยมันโกล”

“ผมเดินของผมอย่างนี้ทุกวัน”

“แต่ร้อน” ล้อมรักยังพยายามหาเหตุผล ไม่ทันสังเกตว่าอีกฝ่าย
ขบกรามแน่นจนเห็นเป็นสันนูนที่ข้างแก้ม

“ผมไม่ร้อน”

“แต่ขอบคุณ...”

“โอ้เว้ย!”

เขาสับกับตัวเองไม่เบานัก ก่อนจะกระซากถุงข้าวของออกไปจาก
มือเธอ กระป๋องน้ำอัดลมกลิ้งตกลงมาบนทางเท้า แต่ชายหนุ่มก็ไม่ได้
สนใจจะเก็บ

ริมฝีปากบางเข้มน้ำตาลเข้มเกือบเป็นเส้นตรง มือใหญ่กำแน่น
เข้าจนเห็นสันเลือดปูดโปน ชายหนุ่มถอยห่างก่อนจะหันหลังกลับ แล้ว
สาวเท้าเร็วๆ เท้าที่ร่างกายของเขาคงเอื้ออำนวย ไม่เหลือบแลมาทางที่
ล้อมรักยืนอยู่อีกเลย

เธอทำให้เขาโกรธเสียแล้วทั้งๆ ที่เธอหวังดีแท้ๆ แววดาเคียดแค้น

ซึ่งสิ่งที่ส่งมาคล้ายกับจะบอกว่าเขายากอยู่คนเดียวในโลก

ล่อมรักก็ลงเก็บกระป๋องน้ำอัดลมชิ้นมาถือไว้แล้วถอนใจเบาๆ

...ช่างเถอะ ปรกติเพื่อนบ้านหนุ่มคนนี้ก็ไม่ได้รู้สึกดีกับเธออยู่แล้ว

ถ้าความรู้สึกนั้นจะแย่งอีกนิด มันก็คงไม่ต่างกันเท่าไรหรอกน่า

หญิงสาวยกไหล่ วางกระป๋องน้ำอัดลมที่เขาไม่ยอดีใส่ไว้ในตะกร้า
หนักรถ คิดว่าคงจะมีโอกาสได้คืนให้เจ้าของเช้าสักวัน ก่อนจะขึ้นรถจักรยาน
กลับบ้านเพียงลำพัง

๒

เสียงพลิกเปิดหนังสือพิมพ์ไปมาในตอนเช้าวันจันทร์เป็นสิ่งที่
ล่อมรักคุ้นชินมานานหลายปี เพราะวันจันทร์จะเป็นวันที่หนังสือพิมพ์ลง
โฆษณาทัวร์ต่างๆ เอาไว้มากเป็นพิเศษ

ไม่ต้องมองก็จินตนาการได้ว่าตอนนี้มารดาของเธอคงกำลังนั่งเอน
หลังอยู่กับเก้าอี้ตัวยาวหน้าทีวี เปิดข่าวรับอรุณเพื่อเอาเสียงเป็นเพื่อน
สายตากวาดมองไปตามโปรแกรมทัวร์ในหน้าหนังสือพิมพ์เพื่อหาแพ็คเกจ
สุดหรูในราคาสุดคุ้มเท่าที่พอจะจ่ายไหวด้วยเงินก้อนโตที่สามซึ่งชายที่ได้
ทิ้งเอาไว้ให้หลังล้ม

“เออ...รัก จำที่ลูกตาลได้มัย ที่ย้ายไปอยู่กับสามที่แอล.เอ.นะ”
คุณนายสารภีทักทันทีที่เห็นเธอเดินลงมาจากบันได แม้จะไม่ได้ยื่นหน้าขึ้น
มองก็ตาม

“จำได้สิแม่ ทำไมเธอ”

“เขาลอดแล้วนะ เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ได้ลูกแฝด น้าณรงค์เพิ่งโทร.

มาหาแม่เมื่อคืนนี่เอง”

ล้อมรักพยักหน้ารับฟัง เดินไปเสียบปลั๊กกาต้มน้ำเพื่อชงกาแฟ แล้ว
แฉะเทเมล็ดทานตะวันให้นกแก้วสีเขียวสดใส่ที่เธอเลี้ยงไว้ น้าณรงค์ที่แม่
เธอพูดถึงมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของแม่ เพิ่งย้ายไปอยู่อเมริกาได้ไม่นาน
เมื่อบุตรสาวตกช่องปล่องขึ้นไปกับหนุ่มอเมริกันตาน้ำขาว

“น้าณรงค์โทร. มาให้แม่ตั้งชื่อหลานคนใหม่เธอคะ”

เป็นอันรู้กันว่าคุณนายสารภีเชี่ยวชาญในการตั้งชื่อเด็กให้เป็นมงคล
มีการนับตัวอักษร คำนวณวันเดือนปีเกิด เวลาตกฟาก รวมถึงการผูกดวง
ด้วย แม่แต่เจ้ามรกต นกแก้วเพื่อนรักของเธอตัวนี้ มารดาก็เป็นคนตั้งชื่อ
และ ‘ผูกดวง’ ให้ตามตำรา

“เปล่าหรอก เห็นเปรยๆ ว่าเลี้ยงเด็กคนเดียวเหนื่อย ค่าจ้างพี่เลี้ยง
เด็กที่โน่นก็แพงมาก ต้องจ่ายค่าจ้างกันเป็นรายชั่วโมงเลยทีเดียว แม่อยู่
ว่างๆ ก็เลยมานั่งคิดว่าจะบินไปช่วยเลี้ยงดีมั้ย ลูกหลานเราเองแท้ๆ”

“เมื่ออยากไปเที่ยวละสิ ที่พัคฟรี เสียแค่ค่าตัวเครื่องบิน” ล้อมรัก
ยิ้ม แซวมารดาอย่างรู้ทัน “แล้วช่วงนี้ก็ไม่ใช่วัณษาหยุดที่มีโปรแกรมทัวร์
ให้เลือกเยอะแยะใช่มั้ยคะ หรือถ้ามี คนไปก็อาจไม่เยอะพอจะจัดกรุ๊ปทัวร์
ได้ แม่เลยจะหาเรื่องไปสูดอากาศที่อเมริกาเล่นแก้เบื่อ”

“ไม่ต้องมาทำเป็นรู้ดี” คุณนายสารภีค่อนข้างขี้บ “ถ้าทำได้เมื่ออยากจะ
ไปเที่ยวให้รอบโลกเลยด้วยซ้ำ เป็นความฝันสูงสุดเลยละ”

“ทำไมตอนสาวๆ ไม่ไปสมัครเป็นแอร์โฮสเตสให้มันรู้เรื่องราวไป
เลยละคะแม่ ได้เที่ยวด้วย ได้เงินด้วย จะได้บินไปรอบโลกอย่างที่ฝัน”
พูดพลางอุ้มนกแก้วแสนรักออกมาจากกรง เจ้ามรกตก็แสนรู้ตีปีกพื้บพื้บ
ด้วยความดีใจที่ไม่ต้องอุดอู้อยู่ในที่แคบๆ อีกต่อไป

“ทำไมจะไม่เคย” มารดาตอบอุบอิบ “เคยไปสมัครเหมือนกันแหละ
แต่ไม่ผ่าน แม่สูงไม่ถึง”

ล้อมรักหัวเราะเบาๆ ไม่เคยรู้มาก่อนว่ามารดาก็เคยฝันอยากจะเป็น

นางฟ้ากับเขาเหมือนกัน

“แม่ก็เลยต้องเที่ยวไปทั่ว เพื่อทำความฝันในวัยสาวให้เป็นจริง ว่าฉันเถอะ”

คุณนายสารภีลอบค้อนอีกครั้ง ไม่ตอบอะไรให้เข้าตัวอีก

“เออ...รัก ขนมหิตเกียรวานานาที่แม่ซื้อมาจากสนามบินฮอกไกโด เมื่อเดือนก่อนนะ เอาไปให้คุณศิริณณ์แล้วหรือยัง”

เป็นอันรู้กันว่านอกจากหนังสือและนิตยสารท่องเที่ยวที่คุณนายสารภีชอบอ่านแล้ว แม่เธอยังชอบอ่านนิยายเป็นชีวิตจิตใจ และนักเขียนที่เป็นหนึ่งในดวงใจของแม่ก็คือ ศิรณณ์ ชายหนุ่มผิวขาวที่อยู่ในซอยทองคำลิปเอ็ดมันเอง

“ตายจริง รักลืมนิทลเลยคะแม่ หมดอายุหรือยังก็ไมรู้”

หญิงสาววางมรกตเอาไว้บนตักมารดา รีบเดินเข้าครัว หยิบกล่องขนมสี่เหลี่ยมอ่อน มีรูปกล้วยหอมด้านหน้าอันเป็นของฝากยอดนิยมจากญี่ปุ่นมาพลิกดูด้านหลังกล่อง ก่อนจะถอนใจโล่งอก

“โชคดีจัง ยังไม่หมดอายุ”

“รีบๆ เอาไปให้เลย นักเขียนเขาจะได้มีแรงเขียนนิยายออกมาให้แม่อ่าน มิน่าเล่า ตอนนี่เห็นเขาบ่นๆ ว่าคิดไม่ค่อยออก เขียนนิยายได้ช้าไปนิดสงสัยเพราะยังไม่ได้ขนมนี้เอง”

แม่ลืมนึกจะนึกค่านใจว่า การที่นักเขียนอย่างศิริณณ์จะเขียนนิยายได้ช้าหรือเร็ว นั้น ไม่เกี่ยวกับโตเกียรวานานา ของฝากจากญี่ปุ่นของคุณนายสารภีสักหน่อย แต่ไม่นึกอยากแซวมารดา จึงทำเพียงรับคำสั่งๆ ว่ากล่องขนมและจักรยานคู่ใจออกไปหน้าปากซอย ก่อนจะเลี้ยวขวาตรงเข้าซอยทองคำลิปเอ็ด

“มาขี่จักรยานเล่นเหรออาร์ก”

เสียงอาม่าบ้านต้นซอยหักมา เพราะนิลย์ราเริง เป็นมิตร และเข้า

กับคนง่าย ทำให้ล้อมรักรู้จักคนในชุมชนซอยทองคำแทบจะเกือบทุกซอย

“เมื่อก่อนให้อาชนมมาให้คุณศิรินทร์ค่ะอามา นักเขียนคนโปรดนี่คะ มันก็ต้องมีของกำนัลกันบ้าง”

“เหม...อ๊วน่าจะไปเป็นนักเขียนบ้าง จะได้มีแฟนคลับเอาชนมมาให้”

“อามาไม่ต้องเขียนนิยายหรอก รักสมัครเป็นแฟนคลับอามาเลยก็ได้ จะได้ไม่ต้องลำบากไปนั่งเขียนนิยายไ้คะ” หญิงสาวชะลอความเร็วจักรยาน ก่อนจะจอดลงไ้ใกล้ๆ รั้วหน้าบ้านของอามา

“ก็เห็นสมัยนี้ใครๆ ก็เรียกตัวเองว่า ‘นักเขียน’ กันทั้งนั้น อามาเลยอยากจะเป็นมั่ง ดูท่าทางไม่เห็นน่าจะยากตรงไหน”

ล้อมรักยิ้มน้อยๆ ไม่กล้าเอ่ยออกไปตามตรงว่าการเป็นนักเขียนจริงๆ นั้นมันยากกว่าที่คิด

มีหลายคนเหลือเกินที่ใ้ฝันอยากจะมีหนังสือนิยายของตัวเองสักเล่ม ได้เรียกตัวเองว่านักเขียนให้ชื่นใจสักครั้ง แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ส่งต้นฉบับไปตามสำนักพิมพ์สักกี่ครั้ง ผันนั้นก็ไม่เคยเป็นจริงเสียที

หญิงสาวจึงอดเสียใจไม่ได้เวลาที่เห็นนักเขียนหน้าใหม่ซึ่งเธอเคยวาดปกนิยายให้ และมีแว่วว่าจะไปได้สวย แต่เจ้าตัวกลับเริ่มเบื่อ เห็นว่าสิ่งที่อยู่ในมือไม่น่าท้าทายอีกต่อไป หรือบางคนเมื่อเกิดปัญหาที่ท้อแท้หมดกำลังใจ หึงงานไปแบบครึ่งๆ กลางๆ

สุดท้ายก็ห่างหายไปจากเส้นทางสายนี้

จะมีสักกี่คนที่ยังยืนหยัดบนเส้นทางแห่งความฝัน

“แต่จะว่าไป การเป็นนักเขียนที่จะอยู่ได้นานๆ มันก็ยากนะ อ๊วไม่เห็นจะมีสักกี่คนที่ทำได้ตลอดรอดฝั่ง อย่างอาคุณนั่นนะ อ๊วว่าอ๊วเก่ง อ๊วถึงมีแฟนคลับเยอะแยะตาแป๊ะไ้”

อามาพูดรากับมานั่งอยู่ในใจของหญิงสาว

“แล้วลื้อละ...อาร์ก วาดปกนิยายมาตั้งเยอะ ไม่นึกอยากเป็นคนเขียนเรื่องกับเขาบ้างเหรือ”

ล้อมรักกอมยิ้มแล้วส่ายหน้า “หนูความสามารถไม่ถึงหรอกค่ะ ไม่ใช่ทุกคนที่จะเป็นนักเขียนได้ ... หนูไปก่อนนะค่ะอาม่า แล้ววันหลังจะมาคุยด้วยใหม่”

“เออๆ ไปเถอะ ชีรธะวังด้วยละ”

“ค่ะอาม่า”

หญิงสาวที่จักรยานเลียบไปตามทางเท้า ผ่านหน้าบ้านหลังที่สองทางขวามือซึ่งเป็นบ้านของชายหนุ่มเจ้าอารมณ์คนนั้น เห็นเจ้าของร่างสูงกัมๆ เงยๆ อยู่ที่สนามหน้าบ้าน ล้อมรักชะลอรถเมื่อเห็นเขาถือถุงใบไม้ที่กวาดแล้วออกมาทิ้ง เอ่ยทักทายไปตามปกติโดยไม่ได้ตั้งใจเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันก่อน

ชายหนุ่มปรายตามองมาเพียงนิด ใบหน้าคล้ำเข้มบึ้งตึงขึ้นทันทีที่เห็นเธอ ริมฝีปากเข้มแน่นจนเป็นเส้นตรง ก่อนหันกลับไปสนใจต้นไม้ใบหญ้าต่อตามประสาคนไม่แยแสโลก

ล้อมรักยกไหล่หน่อยๆ แล้วขี่จักรยานต่อไป เพียงชั่วจิตใจก็มาถึงบ้านหลังกะทัดรัด มีสนามเล็กๆ ซึ่งปลูกดอกไม้หลากสีอยู่ด้านหน้า เธอจอดจักรยานพิงเอาไว้กับกำแพง กดกริ่ง รออยู่ไม่นาน ชายหนุ่มผิวขาว ยิ้มง่าย ก็เปิดประตูออกมาต้อนรับ

“คุณรักนั่นเอง คุณแม่ฝากขนมมาอีกแล้วใช้มั๊ยครับ”

เป็นอันรู้กันว่าเธอมาที่นี้เมื่อไร นักเขียนหนุ่มจะได้รับประทานขนมอย่างแน่นอน

“ค่ะ แม่ฝากขนมมาให้ บอกว่าคุณรักจะได้มีแรงแรงเขียนนิยายให้เสร็จ เพราะแฟนคลับอยากอ่านเล่มใหม่แล้ว” ล้อมรักยิ้มกว้างแล้วส่งกล่องขนมสี่เหลี่ยมอ่อนให้

ศิรธรรับกล่องขนมไปพลงเปิดประตูรั้วให้ล้อมรักเข้ามาในบ้าน ก่อนเดินมาหยุดที่กองชนเก่าๆ เหี่ยวๆ ซึ่งขวางอยู่กลางลานจอดรถ

“ลาปากของพวกเรามาอีกแล้วนะหนูอ้ม ลูกขึ้นมาขอบคุณอาร์กสิ”

หมาแก่หุยานตัวเหี่ยวงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวเพียงนิดแล้วก็ลงนอนต่อ ไร้วีแว่วว่าจะสนใจแต่อย่างใด

ล้อมรักรั้งลงลูบหัวลูบหูหมาแก่แผ่วเบา “หนูอืมชอบขนมเธอ เตียววันหลังอาร์กเอาขนมมาฝากใหม่นะ แต่หนูอืมต้องออกกำลังด้วย อยู่กินแล้วเอาแต่นอนรูมัย”

หนูอืมไม่ตอบ ทำเพียงปรายตามองแล้วถอนใจเบาๆ ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้งอย่างเหนื่อยหน่าย

“ดูเหมือนหนูอืมจะรำคาญรักันนะคะ” ล้อมรักรหัวเราะแล้วลุกขึ้นยืนเท้าเอวมองหมาแก่ที่ไม่ได้ดีเธอแม้แต่น้อย

ภาพการปรายตามองด้วยความรำคาญและไม่แยแสโลกของหนูอืมช่างดูคล้ายใครสักคนเหลือเกิน

“ไปหนูอืม เข้าไปนอนข้างในบ้าน เปิดแอร์แล้ว เย็นกว่า นอนตรงนี้เตียวจะล่อน้ำมันเครื่อง”

ศิรัณย์พยายามดันหนูอืมให้ลุกขึ้นยืน ซึ่งหมาแก่ก็ยอมลุกขึ้นแบบขอไปที ก่อนจะค่อยๆ สะบัดก้นเหียวๆ เดินไปตามทางที่เจ้านายดันให้ไป สีน้าหนูอืมเหมือนกำลังรำคาญอย่างสุดขีดจนล้อมรักรอดหัวเราะไม่ได้

“คุณยักษ์ไม่อยู่หรือคะ” หญิงสาวหันไปถามถึงยุคติ นักเขียนสารคดีหนุ่มร่างสูงใหญ่อีกคนหนึ่งซึ่งเข้าบ้านอยู่ด้วยกันกับศิรัณย์

“อยู่ครับ อาน้ำอยู่ข้างบน เตียวรู้ว่ามิขนมกริบลงมาชิม”

ยังไม่ทันที่เธอกับศิรัณย์จะได้พูดคุยอะไรกันต่อ เสียงเอะอะของผู้ชายสองคนก็ดังมาจากหน้าบ้าน นักเขียนหนุ่มหันมามองหน้าหญิงสาวเพื่อนบ้าน วางกล่องขนมเอาไว้บนโต๊ะรับแขก ก่อนจะรีบออกไปสังเกตการณ์

“มีอะไรกันครับคุณโชติ เสียงเอะอะดังเข้าไปถึงในบ้าน”

ศิรัณย์ถามขึ้นเมื่อเห็นโชติ หนุ่มใหญ่เจ้าปัญหาประจำซอย กับชายหนุ่มสมาชิกใหม่ของซอยทองคำลิปเอ็ด กำลังจ้องหน้ากันราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“ก็ไอ้...เอ่อ...คุณชลัมพุนะสิ มาหาเรื่องผม” โซติรีบฟ้อง “ผมแค่หวังดี เห็นว่าเดินขาลากๆ เป๋ๆ ดูไม่ปกติ อาจจะเข้าข่ายผู้พิการ เลยแนะนำให้ลองไปยื่นขอรับเบี้ยยังชีพคนพิการดู เดือนหนึ่งได้ตั้งหลายร้อย ผมหวังดีแท้ๆ ยังมาหาว่าผมดูถูกเขา คุณรันลองดูเอาเองสิ ยิ่งหนุ่มๆ ยังแน่นแท้ๆ กลับเดินเหินไม่สะดวก ลู๊คนแกอย่างผมยังไม่ได้ แล้วจะไปทำมาหากินอะไร อุตสาหัสี่ช่องทางหาเงินให้ยังมาทำเป็น...”

หนุ่มใหญ่พูดยังไม่ทันจบ กำปั้นของชายหนุ่มคู่กรณีก็เหวี่ยงเข้าปากครึ่งจมูกครึ่งของคนที่พูดทันที ได้ยินเสียงเนื้อกระทบเนื้อดังลั่น ก่อนที่โซติจะทรุดลงไปกองกับพื้น

“แกกล้าดียังไงมาต่อยฉัน!” คนถูกต่อยกุมปากแต่ยังโวยวายลั่น

“กล้าดียังไงเธอ ก็กล้าอย่างนี้นะสิ” ชายหนุ่มที่ลือมรักเพิ่งรู้ว่าเขาชื่อชลัมพู กระโจนเข้าคร่อมร่างของอีกฝ่าย ก่อนจะประเคนหมัดเข้าใส่อีกครั้ง

โซติพยายามตอบโต้บ้าง แต่หมัดที่ปายปะปะแบบมวยวัดของหนุ่มใหญ่ไม่อาจทำอะไรคู่ต่อสู้ที่ดูคล้ายจะเคยฝึกศิลปะการป้องกันตัวมาเป็นอย่างดีได้ ยุคติที่เพิ่งเดินออกมาจากในบ้านเห็นท่าไม่ดี กลัวเพื่อนบ้านหนุ่มใหญ่จะเจ็บปางตายไปเสียก่อน จึงรีบเข้าไปแยกทั้งสองฝ่ายออกจากกัน

แต่ในจังหวะที่ยุคติลือกแขนทั้งสองข้างของชลัมพูเอาไว้แล้วดิ่งให้แยกออก โซติก็กระโจนเข้าหาทันที ชลัมพูไม่อาจป้องกันตัวได้จึงโดนโซติต่อยเต็มแรงไปสองหมัด

“จับเอาไว้อย่างนั้นแหละคุณยักษ์ ขอผมต่อยมันให้หายแค้นอีกซักทีเถอะ” โซติสั่ง

“อ้าว...ทำอย่างนี้ได้ยังไงกันคุณโซติ ผมจับคุณชลัมพูแยกออกมาเพื่อให้เลิกแล้วต่อกัน ไม่ได้จับเอาไว้เพื่อให้คุณมาต่อยตามสบายอย่างนี้” ยุคติชักหัวเสียที่เป็นต้นเหตุให้ชลัมพูเจ็บตัว

“ก็มันมาต่อยผมตั้งหลายหมัด”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องต่อยกันแบบลูกผู้ชาย ผมจะปล่อยให้คุณกับคุณชลัมพู่ต่อยกันตามสบายโดยไม่ห้ามเลย เอามั้ยล่ะ” ยุคติทำ

โชติชะงักกึก ไม่กล้าพลีผลามพุ่งเข้าใส่อีก ได้แต่กุมปากที่ปริแตกเอาไว้แน่น แต่เมื่อเห็นเลือดที่อยู่บนฝ่ามือก็ใจเสีย ร้องไวยวายขึ้นอีกครั้ง

“เลือดออก ไอ้เบ๊นี่มันต่อยผมจนเลือดออก ผมจะแจ้งความจับ ไอ้อันธพาลเขาเบ๊นี่ มันต้องจ่ายค่าทำขวัญให้ผม พวกคุณต้องเป็นพยานให้ผมด้วยนะ ทั้งคุณรันทั้งคุณยักรัณห์นั่นแหละ”

“แต่คุณโชติก็ต่อยเขาเหมือนกันนี่คะ อย่างนี้คุณชลัมพู่ก็เป็นผู้เสียหายเหมือนกัน” ล้อมรักอดไม่ไหวต้องทักท้วง “จะให้คนอื่นจ่ายฝ่ายเดียวได้ยังไง ก็ผิดด้วยกันทั้งคู่”

“แต่มันผิดมากกว่า มันต่อยผมหลายหมัดกว่า” คนที่ถูกต่อยมากกว่าเถียงไปข้างๆ กัน

ศิรณย์ส่ายหน้า บอกอย่างประนีประนอม

“ตำรวจเขาไม่มานั่งนับคะเนนหมัดต่อหมัดแบบมวยหรอกนะครับ คุณโชติ กรณีแบบนี้เขาก็ถือว่าเป็นการทะเลาะวิวาท จะต่อยก็หมัดก็จ่ายค่าปรับเท่ากัน”

โชตินิ่งไปเมื่อได้ยินคำว่าค่าปรับ “ค่าปรับอะไร? แล้วค่าทำขวัญล่ะ”

“ถ้าคุณโชติไม่ต่อยปากคุณชลัมพู่แบบเมื่อกี้ คุณก็อาจจะเรียกร้องค่าทำขวัญได้ แต่พอคุณต่อยเขาคืน มันก็กลายเป็นทะเลาะวิวาทกัน ถ้าไปโรงพักก็ไม่ได้เงินค่าทำขวัญ แต่ต้องเสียค่าปรับแทน” ยุคติอธิบาย

“ไม่จริง” หนุมใหญ่หน้าเสีย

“จริงครับ” ศิรณย์พยักหน้ายืนยัน

คนปากเจ็บยกมือยกขึ้นชี้หน้าคู่กรณี “ปากไว้ก่อนเถอะ อย่ามาเดินลากขาแถวหน้าบ้านผมก็แล้วกัน ระวังจะเจอดี”

“อันนี้เข้าข่ายข่มขู่” ยุคติบอกกวนๆ

โชติตัวตึงตามองคนพูดอย่างขุ่นเคือง ก่อนจะเดินกุมปากหน้า

มู่เข้าบ้านไป ส่วนสมาชิกใหม่ชอยทองคำสิบเอ็ดทำเพียงยกหลังมือขึ้น ปาดเลือด แล้วทำท่าจะเดินกลับบ้านเช่นกัน แต่ถูกศิรณย์รั้งเอาไว้ด้วยความเป็นห่วง

“เข้ามาทำแผลก่อนเถอะครับคุณชลัมพู”

“ไม่เป็นไร ผมไม่ได้เจ็บอะไรนักหนา” ชลัมพูปฏิเสธ

“ถือว่าให้ผมตอบแทนน้ำใจคุณบ้าง วันก่อนคุณยังอาสาช่วยผมซ่อมหม้อน้ำรถเลย วันนั้นถ้าผมกับยักษ์ไม่ได้คุณก็คงแย่”

ล่อมรักเลิกลึกคืออย่างแปลกใจเมื่อได้ยินคำพูดของนักเขียนหนุ่ม ก่อนจะเบนสายตาไปมองคนมีน้ำใจของศิรณย์อย่างไม่อยากเชื่อหูตนเอง

ไม่น่าเชื่อว่าคนอย่างชลัมพูจะหยิบยื่นน้ำใจให้คนอื่นเป็น

“เข้ามาทำแผลก่อนนะครับ” ศิรณย์ย้ำ

แม้ศิรณย์จะเป็นคนชวนให้ชลัมพูเข้าไปทำแผลในบ้าน แต่สุดท้ายหน้าที่พยาบาลจำเป็นก็ต้องตกอยู่ในมือผู้หญิงคนเดียวในที่นั้น ด้วยเหตุผลง่ายๆ คือ ผู้หญิงมือเบากว่าผู้ชาย

“ทะเลาะกันมันดีตรงไหนคะ ทำไมไม่คุยกันดีๆ” ล่อมรักถามพลาง เปิดกล่องเครื่องมือปฐมพยาบาลที่พกติดมาให้เพื่อหาสำลีก้อนกลมมาชุบแอลกอฮอล์ล้างแผล “ใครพูดอะไรไม่ถูกใจก็ทิ้งไว้ เรารู้ตัวเองดีที่สุดว่าเราเป็นยังไง ไม่เห็นจะต้องไปตอบได้”

คนเจ็บตัววัดสายตามองเธอ แม่ดวงตานั้นจะไม่ได้มีแววเกรี้ยวกราดเหมือนที่ผ่านมา แต่จะเรียกว่าเป็นมิตรก็คงไม่ใช่

ชลัมพูยังคงนิ่งเฉย ไม่พูดอะไรสักคำ

ด้วยความหมั่นไส้ หญิงสาวจึงแก้มจิ้มสำลีชุบแอลกอฮอล์ลงไปตรงมุมปากที่ปริแตกของอีกฝ่ายไม่เบานัก หวังจะให้เขาร้องโอดโอยออกมาเพราะความแสบ แต่ผู้ชายตรงหน้ากลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น ไม่เจ็บ ไม่แสบ ไม่ร้องเลยสักแอะ อดทนอย่างกับแรดแอฟริกัน ใบหน้า

คล้ามแดดบั้งตึงบงบอกถึงอารมณ์หงุดหงิดเพียงอย่างเดียว

ในที่สุดหญิงสาวก็ต้องยอมแพ้ ผ่อนน้ำหนักรมลง ถอนใจยาวแล้ว
ส่ายหน้า

“ผู้ชายก็อย่างนี้แหละ เอะอะก็ชอบใช้กำลัง”

“ผู้ชายเป็นเพศที่มีพลังกำลัง เราควรใช้มันเพื่อปกป้องสิ่งที่ควร
ปกป้อง เช่นเกียรติและศักดิ์ศรี ถ้าถูกใครมาหยาม การใช้กำลังเพื่อ
กอบกู้ศักดิ์ศรีของตัวเองก็ไม่เห็นแปลกตรงไหน” ในที่สุดเขาก็ตอบเธอ
เป็นประโยคแรก

“แต่ผู้ชายที่รู้จักตอบโต้ด้วยการใช้สมองก็เป็นผู้ชายเหมือนกันนะคะ”

“ถ้าทำตัวอ่อนปวกเปียก จะปกป้องใครได้ยังไง”

ลุ่มรักกลืนยิ้ม ทั้งๆ ที่เธอคิดว่าการที่เขาทะเลาะกับโชตินั้นเป็นเรื่อง
ของอารมณ์ล้วนๆ ไม่เกี่ยวกับการปกป้องใครหรืออะไรทั้งนั้น แต่เพราะ
ไม่อยากเถียงกับเขาให้ต้องหงุดหงิดใจกันอีก เธอจึงแกล้งถามไปอีกทาง

“แล้วนี่คุณไม่เจ็บไม่ปวดบ้างหรือคะ แผลก็ไม่ใช่น้อย ไม่ร้องซักรำ”

“เจ็บแค่นี้น้อย เป็นผู้ชายร่างกายต้องเข้มแข็ง”

“ไม่ใช่เข้มแข็งแต่ร่างกายลึะ จิตใจก็ต้องเข้มแข็งด้วย” เธอแย้ง

“ถ้าจิตใจไม่เข้มแข็ง คงไม่นั่งนิ่งอยู่อย่างนี้หรอกครับ” ศิริณย์ที่
นั่งมองเงิบๆ มานาน อดพูดไม่ได้ เมื่อนักเขียนหนุ่มเห็นว่าลุ่มรักเกาะ
พลาสติกไม่สะดวก จึงหยิบมาเกาะให้

“ดูสิครับ คงเจ็บไม่น้อยเลย เป็นคนอื่นปานนี้คงร้องโอดโอยลั่น
บ้านแล้วมั้งครับ”

“นั่นสิ ถ้าเป็นคุณโชติอาจจะร้องจนบ้านแตกก็ได้” ยุติที่นั่งอยู่
หัวโต๊ะเอออ

ไม่ทันขาดคำ เสียงร้องโหยหวนก็ดังข้ามรั้วมาจนได้ยินกันทั่ว ทั้ง
ลุ่มรักหันกันเมื่อรู้ว่าเจ้าของเสียงจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากโชติ หนุ่ม
ใหญ่ที่เพิ่งมีเรื่องกับชลัมพู

“นั่นไง ร้องแบบนี้ไง เป๊ะๆ เลย”

ยุกติปล่อยก็ก้าวออกมาดังๆ อย่างไม่สนใจใคร ส่วนศิริณีย์ทำเพียงหัวเราะเบาๆ ยังรักษามารยาทอยู่บ้าง

ล้อมรักยิ้ม เหลือบมองชายหนุ่มที่เธอกำลังติดปลาสเตอร์ให้ เห็นเจ้าของดวงตาคมปลาบมองมาทางเธออยู่เช่นกัน ริมฝีปากบางคลี่ออกเล็กน้อยเป็นรอยยิ้ม

ชลัมพุกำลังยิ้มให้เธอ

แม้จะเป็นเพียงแวบเดียวก่อนที่ชายหนุ่มจะรู้สึกตัวแล้วกลับไปสวมหน้ากากเย็นชาบึ้งตึงของเขาอีกครั้ง แต่หญิงสาวก็สัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง ผู้ชายคนนี้ได้เป็นคนเย็นชาอย่างทำทางที่เขาแสดงออก

เขาแค่พยายามสร้างเกราะกำบังให้ตัวเอง กันไม่ให้คนอื่นเข้าถึงตัวตนของเขาต่างหาก

ล้อมรักลูบปลาสเตอร์ยาให้แนบไปกับแก้มสากของชายหนุ่มอย่างแผ่วเบา ชลัมพุกเอ่ยขอบคุณเธอสั้นๆ โดยไม่ได้พูดจาอะไรกันอีก

ศิริณีย์เดินหายเข้าไปในครัวก่อนจะกลับมาพร้อมกับจานขนมตาลสี่เหลี่ยมสวยงามกิน เขาวางจานขนมไว้กลางโต๊ะกินข้าว ผั่งเดียวกับที่ล้อมรักและชลัมพุกนั่งอยู่ เอ่ยปากชวนง่าย ๆ

“ทานขนมกันก่อนแล้วค่อยกลับนะครับ ตักกาแฟของยักษ์ขึ้นมาฝากเมื่อวาน”

“คือผม...” ชลัมพุกขยับตัวอย่างอึดอัด

“ทานก่อนเถอะครับ ช่วยๆ กันหน่อย ผมอยู่กันแค่สองคนกับยักษ์ แต่ตักกาแฟมาเยอะแยะอย่างกับเราอยู่กันเป็นกองทัพ”

ล้อมรักเห็นชลัมพุกหนึ่งไปนิดเมื่อได้ยินคำว่ากองทัพ กรามเกร่งขบกันจนเห็นเป็นสันนูน มือที่วางอยู่บนโต๊ะกำแน่น แต่แล้วชายหนุ่มก็คลายมือออก บอกสั้นๆ “ก็ได้ครับ”

ยุกติยกถาดใส่แก้วน้ำอัดลมกับน้ำผลไม้ที่รินไว้ริมแก้วออกมาอย่าง

แก้ว กังๆ จนน้ำกระฉอกออกมานอกแก้ว บอกแก้วๆ

“บ้านชายโสด...เอ๊ย...ชายโสดก็อย่างนี้แหละคุณรัก ไม่ถนัดรับแขก”

“ความจริงบอกรักก็ได้ค่ะ เดี่ยวรักจัดการให้”

ลุ่มรักหยิบน้ำผลไม้ให้ตนเอง ก่อนจะส่งแก้วน้ำอัดลมไปให้ชลัมพู โดยไม่ต้องถามว่าเขาดื่มน้ำอัดลมหรือเปล่า เพราะยังจำกระป๋องน้ำดำที่กลิ้งหลุนๆ อยู่บนทางเท้าในวันที่มีปากเสียงกันได้ดี และในตอนนี้น้ำอัดลมกระป๋องนั้นก็ยังอยู่ในตู้เย็นที่บ้านเธอ

เขาเอ่ยขอบคุณสั้นๆ รับไปดื่มอย่างไม่เกียจคร้าน

ทั้งสี่คนนั่งคุยเรื่องสัพเพเหระกันอยู่ครู่หนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นบทสนทนาระหว่างเธอกับเจ้าบ้านทั้งสองคนมากกว่า ส่วนชลัมพุนั้นเป็นฝ่ายนั่งฟัง จนขนมตาลแสนอร่อยเกือบหมดจานแล้วนั้นละ ลุ่มรักจึงขอตัวกลับเพราะจะต้องกลับไปทำงานต่อ

“แล้วแวะมาอีกนะคุณรัก คุณชลัมพูด้วยนะครับ” ศิรณย์เอ่ยลา

ลุ่มรักยิ้มรับและเห็นว่าชลัมพูก็มีรอยยิ้มจางๆ ส่งให้เพื่อนบ้านหนุ่มทั้งสองคนเช่นกัน

มองภาพนั้นแล้วหญิงสาวก็เชื่อมั่นว่า ลีๆ แล้วผู้ชายคนนี้ได้เป็นคนเย็นชาหรือไม่เป็นมิตร แต่คงมีสาเหตุบางอย่างทำให้เขาต้องสร้างกำแพงกักขังตัวเองเอาไว้อย่างแน่นหนาขนาดนั้น

อาจจะปมเรื่องที่เขาดิ้นไม่ถนัด หรืออาจจะเป็นเรื่องอื่นที่เธอไม่รู้

ลุ่มรักได้แต่หวังว่าอีกไม่นาน กำแพงนั้นจะมีรอยร้าว และเผยให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของชลัมพูได้ในสักวันหนึ่ง

“ซั่อนท้ายจักรยานฉันไปมัยคะ” ลุ่มรักถามเมื่อออกมาจากบ้านนักเขียนหนุ่มแล้ว บรรยากาศเป็นกันเองในบ้านของศิรณย์เมื่อครู่ทำให้หญิงสาวกล้าเอ่ยปากชวนเขา

“ไม่ละ ผมเดินไปเองได้” ชายหนุ่มตอบโดยไม่ได้สบตาเธอ ...ไม่ใช่

ลี เขาไม่ได้มองหน้าเธอด้วยซ้ำ ทำทางเป็นมิตรเมื่อครู้อยหายไประลอก
กับไม่เคยเกิดขึ้น

เขากลับเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในเงาเงาบังเหมือนเดิมแล้ว

“ไปด้วยกันเถอะค่ะ ไม่ได้ลำบากอะไร” ล้อมรักยังดึงดัน

“ผมก็ไม่ได้ลำบากอะไรเหมือนกัน”

“ทำไมคุณไม่เคยยอมรับความช่วยเหลือจากฉันเลยล่ะคะ” ล้อมรัก
ตัดสินใจถามออกไปตามตรง ยังไม่ยอมขึ้นนั่งบนจักรยานของตนเอง
“...ทั้งๆ ที่ฉันหวังดี เพราะอะไรคะ”

“เพราะผมไม่ใช่คนอ่อนแอขนาดนั้น”

“การยอมรับน้ำใจของคนอื่นไม่ได้หมายความว่าอ่อนแออ่อนแอ
ไม่เกี่ยวกับสักหน่อย ฉันแสดงน้ำใจ คุณก็แค่วิ่งไปเท่านั้น มันยากตรงไหนกัน”

น้ำใจอย่างที่เพื่อนบ้านควรจะมีให้กัน น้ำใจอย่างที่คนรู้จักมักคุ้นพึง
กระทำต่อกัน น้ำใจอย่างที่คนในสังคมควรหยิบยื่นให้แก่กัน เพื่อให้โลก
น่าอยู่ขึ้น

“น้ำใจอย่างนั้นหรือ?” คนพูดเหยียดริมฝีปากออกเล็กน้อย ดวงตา
คมดูราวกับขึ้นทันที “ผมว่าไม่ใช่ มันเรียกว่าอย่างอื่นมากกว่า”

ล้อมรักขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูดเลยแม้แต่น้อย เพราะสำหรับ
เธอ น้ำใจก็คือน้ำใจ ไม่ได้มีความซับซ้อนอะไรมากกว่านั้นสักนิด หญิงสาว
นึกอยากรู้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าคิดอะไร และคิดไปไกลแค่ไหน

ในที่สุดเขาก็ยอมเฉลย

“น้ำใจของคุณ...มันเรียกว่าความสงสารต่างหาก”

“ความสงสาร?” หญิงสาวทวนคำ งงเป็นไก่ตาแตก เธอไปทำท่า
สงสารเขาตอนไหนหรือ

“คุณไม่จำเป็นต้องทำดีกับผมเพราะความสงสารหรอกนะ บอก
ตามตรง ผมไม่ดีใจสักนิด เานิสัยนักสังคมสงเคราะห์ของคุณไปใช้กับ
คนอื่นเถอะ ร่างกายผมสมบูรณ์ดี ไม่ได้บกพร่องตรงไหน เพราะฉะนั้น

“ไม่ต้องมาสงสารผม” เขาทั้งคำพูดเชือดเฉือนก่อนจะหันหลังให้

“ทำไมฉันถึงต้องสงสารคุณด้วยล่ะคะ” ล้อมรักร้องถามกับแผ่นหลังของเขา เริ่มโกรธขึ้นมานิดๆ เหมือนกัน ...คนอะไรจะมองโลกและมองคนอื่นแง่ร้ายเสียขนาดนั้น!

“คุณไม่ได้มีอะไรให้ฉันต้องสงสารเลยสักนิด เรี่ยวแรงก็เยอะอย่างกับรถถัง ความอดทนก็มากกว่าคนปรกติ ถ้าจะมีอะไรที่ ‘บกพร่อง’ ก็คงเป็นเรื่องภาวะทางอารมณ์กับการปิดกั้นตัวเองของคุณนั่นแหละค่ะ...ที่ทำให้คุณน่าสงสาร”

ชลัมพูซุกก้นไปนิด หันกลับมามองเธอด้วยสายตาที่แทบจะเผาให้เป็นจุณได้ภายในพริบตา ก่อนจะหันหลังกลับ ก้าวออกไปโดยเร็ว...และเร็วขึ้นๆ รวากับจะหนีไปให้ไกล

“บอกฉันทีสิคะว่าคุณน่าสงสารตรงไหน คนอย่างคุณน่าสงสารตรงไหนกัน” ล้อมรักรตะโกนถาม

แม้อีกฝ่ายจะไม่ได้หันมา แต่หญิงสาวรู้ดี

เขาได้ยิน...

ชลัมพูพยายามเร่งเดินสุดฝีเท้า แต่บ้าชะมัด เขาเดินได้เร็วที่สุดเท่าที่จริงๆ!

ยังไม่ทันจะเดินถึงบ้านตัวเอง รถจักรยานสีเขียวสดที่มีตะกร้าสีชมพูจ้อยลายคิตตี้ผูกอยู่ข้างหน้า กับหญิงสาวจอมวุ่นวายก็ค่อยๆ เคลื่อนผ่านไป โดยที่คนขี่ไม่มองมาทางเขาสักนิด

ปากจิ้มลิ้มเฝ้มเข้าหากันจนแทบจะเป็นเส้นตรง บ่งบอกอารมณ์ได้ว่าเธอคงโกรธเขาอยู่ไม่น้อย ผมหางม้าพวงเล็กๆ สะบัดไปมาอยู่ด้านหลัง ไม่ต่างจากริบบิ้นสีชมพูสวยของเธอ

คำพูดของคนที่เพิ่งขี่จักรยานผ่านไปยังคงเวียนอยู่ในหัว

“ทำไมฉันถึงต้องสงสารคุณด้วยล่ะคะ ...คุณไม่ได้มีอะไรให้ฉัน

ต้องสงสัยเลยสักนิด เร็วแรงก็เยอะอย่างกับรถถัง ความอดทนก็มากกว่าคนปกติ ถ้าจะมีอะไรที่ ‘บกพร่อง’ ก็คงเป็นเรื่องภาวะทางอารมณ์กับการปิดกั้นตัวเองของคุณนั่นแหละค่ะ...ที่ทำให้คุณน่าสงสัย”

...ภาวะทางอารมณ์อย่างนั้นหรือ? บ้าชะมัด!

ความทรงจำปวดร้าวกระแทกเข้ามากลางใจทันที...

ภายในห้องตรวจซึ่งเป็นห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ผนักหาสีขาว นายแพทย์สูงวัยกวาดตามองไปตามแฟ้มประวัติ ก่อนจะพยักหน้าด้วยความพอใจ

“ผลกายภาพของคุณชั้มนพุดดีขึ้นมากเลยนะครับ คงเป็นเพราะคุณตั้งใจทำอย่างสม่ำเสมอ ผมกลัวพูดว่าอีกไม่นานคุณจะไปเดินได้เกือบเป็นปกติเสียล่ะ”

“แค่เดินได้เกือบปกติเท่านั้นหรือครับหมอ” ชั้มนพุดมึนริมฝีปากแน่น “ผมอยากวิ่งได้นะครับ ไม่ใช่แค่อยากเดินได้ ‘เกือบ’ ปกติ”

นายแพทย์สูงวัยถอดแว่นสายตาสำหรับอ่านหนังสือออกวางบนโต๊ะถอนใจเบาๆ

“ร่างกายของคนเรามีข้อจำกัดนะครับ อวัยวะก็เหมือนกัน บางอย่างเมื่อมันเสื่อมหรือถูกทำลายไปแล้ว มันยากที่จะซ่อมแซมให้คืนสภาพได้ ร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนเดิม คุณควรจะได้ใจที่กลับมาเดินได้อีกครั้ง ทั้งๆ ที่ตอนแรกผมคิดว่าคุณอาจจะเดินไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ มีอีกหลายคนที่ไม่โชคดีเหมือนคุณ บางคนต้องใช้ไม้เท้าช่วยพยุงตัว บางคนต้องนั่งรถเข็นไปตลอดชีวิต และบางคนก็ไม่อาจกลับมาเดินได้อีกเลย”

ชั้มนพุดลื่นน้ำลายอย่างผิดคอ “ผมยินดีจะผ่าตัดอีกครั้งนะครับหมอ”

“คุณชั้มนพุด เราผ่าตัดกันมาก็ครั้งแล้ว ทำไมไม่ปล่อยให้ร่างกายตัวเองได้พักบ้าง”

“ผมคิดว่าผมยังมีหวัง”

นายแพทย์สูงวัยส่ายหน้า “คุณต้องต่อสู้กับมัน”

“ผมยังสู้ไม่พ้ออีกหรือครับหมอ ผมทานอาหารที่มีประโยชน์

ออกกำลังสม่ำเสมอ และทำกายภาพตามที่คุณหมอสั่งไม่เคยขาด แล้วผม
ยังต้องทำอะไรอีก”

“นั่นเป็นการต่อสู้ทางร่างกายครับคุณชลัมพู ซึ่งผมรู้ว่าคุณพยายาม
ต่อสู้มาตลอด แต่สิ่งที่ผมกำลังพูดถึงคือการต่อสู้ทางด้านจิตใจต่างหาก”
นายแพทย์สูงวัยจ้องมองคนไข้ในความดูแลนิ่ง ก่อนจะเอ่ยน้ำเสียงจริงจัง
“คุณต้องยอมรับความเป็นจริงให้ได้ มีจิตใจเข้มแข็งที่จะอยู่กับปัจจุบัน
และปล่อยให้อดีตมันผ่านไป”

ชลัมพูทิ้งแผ่นหลังกระแทกพนักเก้าอี้ ยกมือลูบใบหน้าตนเองราวกับ
จะเรียกสติให้กลับคืน

“คุณหมอจะให้ผมยอมรับว่าตัวเองต้องกลายเป็นไอ้เป่ไปตลอดชีวิต
อย่างนั้นหรือครับ ผมเคยพยายามแล้วนะครับหมอ แต่มันทำไม่ได้จริงๆ
ผมทำไม่ได้!”

“คุณชลัมพู ผมขอยืนยันอีกครั้งว่า หากคุณยังทำกายภาพสม่ำเสมอ
ขาของคุณจะใช้การได้เกือบเป็นปกติในอีกไม่นาน เพียงแต่คุณจะต้อง
ไม่ถนัดเหมือนเก่าเท่านั้น นอกเหนือไปจากนี้ คุณยังใช้ชีวิตได้ตามปกติ
ทุกอย่าง”

“แต่...คุณหมอก็รู้...อาชีพของผม...ความฝันของผม...”

“คุณต้องอยู่กับปัจจุบัน อย่าไปยึดติด ผมยืนยันได้ว่าร่างกายที่
ไม่เต็มร้อยของคุณไม่ใช่ปัญหา ตอนนี้ปัญหาของคุณคือภาวะทางอารมณ์
เท่านั้น”

“คุณหมอก็แค่พูดปลอบใจผม คุณหมอแค่สงสารผม”

“หมอยังมีคนไข้อีกมากมายที่อาการน่าเป็นห่วงและสมควรจะสงสาร
มากกว่าคุณ จากรายงานของคุณ ร่างกายคุณกำลังฟื้นตัว ดีวันดีคืนจน
เกือบจะหายเป็นปกติอย่างนี้ ทำไมหมอจะต้องสงสารคุณด้วย”

อีกฝ่ายวางแฟ้มประวัติการรักษาพร้อมกับถอดฟิล์มเอกซเรย์จาก
ตู้ไฟสีขาออกมาวางเคียงกันแล้วถามซ้ำ “บอกหน่อย...ว่าทำไมหมอจะต้อง

ส่งสารคุณด้วย”

ในวันนั้น...ซลัมพูเดินออกจากห้องตรวจด้วยหัวใจที่แตกสลาย แต่เขาก็บอกตัวเองว่าย่ำอมแพ้ เขายังไม่หมดหวัง ชายหนุ่มเฝ้าเพียรปรึกษาแพทย์ตามโรงพยาบาลชั้นนำอีกหลายแห่ง ลองยาทุกขนาน ทำทุกทางเท่าที่จะทำได้ แต่สุดท้ายแพทย์ทุกคนก็บอกเป็นเสียงเดียวกันว่าเขาจะไม่สามารถวิ่งได้อีกต่อไป

จบลงแล้ว...ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเขาจบลงแค่นั้น!

ซลัมพูเปิดประตูเข้าบ้านโดยไม่สนใจที่จะปิดมัน บ้านคือสถานที่ซ่อนตัวที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับเขา

ในมุมมืดของบ้านหลังน้อย กระดาษหลากหลายสีถูกพับเป็นรูปเรือลำแล้วลำเล่าจนนับไม่ถ้วน รวากับว่านั่นเป็นสิ่งเดียวที่สามารถยึดเหนี่ยวจิตใจอันแตกสลาย เขาเปิดประตูกระจกด้านข้างออก ปล่อยเรือที่พับลงในธารน้ำ เฝ้ามองเรือลำน้อยล่องลอยไป บางลำก็ล่องไปติดอยู่ที่กอบัวซึ่งกำลังออกดอกสีม่วงชูช่อไสว แต่บางลำก็จมดิ่งสู่ก้นสระ

แว่วเสียงเปิดหน้าต่างหลังบ้านดังมาจากบ้านของล่อมรัก

หญิงสาวคงขี่จักรยานกลับถึงบ้านแล้ว และเธอกำลังลงมือทำงานขีดเขียนๆ ของเธอเหมือนทุกวันที่ผ่านมา

แม้จะไม่ได้หันไปมองแต่ซลัมพูก็นึกภาพออก เพราะตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเขามักจะลอบมองเวลาเธอทำงานอยู่บ่อยๆ

ใบหน้ากลมอ้วนฉาบด้วยรอยยิ้มยามเมื่อเธอนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานพร้อมคอมพิวเตอร์ตัวเก่ง ดวงตาดำขลับเปล่งประกายระยิบระยับยามที่เธอคิดอะไรใหม่ๆ ออก จากนั้นมือน้อยก็จะหยิบดินสอปากกาสารพัดขนาดสารพัดสีขึ้นมาทำงานอย่างตั้งอกตั้งใจ

ล่อมรักทำให้เขารู้สึกอิจฉาจนแทบทนไม่ไหว

เธอกำลังมีความสุขกับการได้ทำงานอย่างที่เราอย่างที่ฝันลิ้นะ คนโง่คิดอย่างเธอ...จะไปเข้าใจอะไร!